

ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ

Αφιέρωμα - Ιούνιος 1978

10

Τέθεικά σε εἰς φῶς ἔθνων
τὸ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν
ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς.
(Πράξ. 13'47)

Ἐκδοεῖς Βυζαντινῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχοσολίας Πατρῶν "Ὁ Πρωτόκλιτος"

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΣΟΥ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
"Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ,,

Γραφεΐα Κανακάρη 205 - τηλ. 329.737 ΠΑΤΡΑΙ

ΦΩΣ
ΕΘΝΩΝ

10

ΤΕΘΕΚΑ ΣΕ ΕΙΣ ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ
ΤΩ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΕΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑΝ
ΕΩΣ ΕΣΧΑΤΟ ΤΗΣ ΓΗΣ.
(2ΡΑΥ 11'47)

Ἐκδόσις Συνόλου Ὁρθόδοξο Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς Πατρῶν "Ὁ Πρωτόκλητος,,

Ἰδρυτής καί ἐπίτιμος Πρόεδρος

ARCHIM. HARITON PNEUMATIKAKIS

MISSION ORTHODOXE

B.P. 1033 KANANGA - REP. DU ZAIRE

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ»

1977 — 1979

Πρόεδρος : Νικόλαος Σίμος, δικηγόρος. Ἀντιπρόεδρος : Εὐαγγελία Ἀποστ. Καρασπῆλιου. Γεν. Γραμματεὺς : Δημ. Πουρνάρας, δημ. ὑπάλληλος. Ταμίας : Ἀναστάσιος Ρουμελιώτης, δικηγόρος. Σύμβουλοι Ἀλέξανδρος Μπλέτας, δασάρχης.

ΕΞΕΛΕΓΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἑλλη Γουργουλιάτου ἐκπαιδευτικός, Ἀθανάσιος Σπυρόπουλος, γεωπόνος καί Ἀλέκος Κάλλιτρος, ἔμπορος.

ΟΛΟΙ ΜΑΣ ἔχουμε τή δυνατότητα νά κάνουμε καί γιά τόν Εὐαγγελισμό τῶν Ἐθνῶν. Καί ἂν δέν εἴμαστε σέ θέσι νά γίνουμε ἱεραπόστολοι, πράγμα πού ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη κλῆσι καί χάρισμα, ὥστόσο μπορούμε νά συμβάλουμε πνευματικά μέ τίς προσεῦχές μας καί ὑλικά μέ τήν οικονομική μας ἐνίσχυσι.

Δημιουργοῦμε τόσα περιπτώ ἐξοδα πού θά ἦταν ἀνώδυνο καί πολλές φορές ὠφέλιμο νά κόψουμε ἔστω ἓνα ἀπό αὐτά, χάριν τῆς Ἱεραποστολῆς. Ἄν αὐτό τό ἔκαναν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ καί διέθεταν κάθε χρόνο 100, 200 ἢ καί περισσότερες δραχμές δηλαδή 50 λεπτά ἢ μία δραχμή τήν ἡμέρα, ἄρκετά σοβαρό ποσό θά συγκεντρωνόταν, πού θά μπορούσαν μ' αὐτό νά κτισθοῦν δύο καί τρεῖς ἐκκλησίες.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ;

1. Οἱ Κορυφαῖοι Ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος. Ὁραία Βυζαντινὴ εἰκόνα στὰ Μετέωρα.
2. Μπροστά στὸν Ἰ. Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Σεούλ, τέλεισις ἀγιασμοῦ, προτοῦ τεθῆ ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ καμπαναριοῦ, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

LA LUMIERE DES NATIONS

EDITION DE L' ASSOCIATION

DE LA MISSION ORTHODOXE «PROTOCLITOS»

205 RUE. ΚΑΝΑΚΑΡΙ PATRAS GRECE

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ 10 ΔΡΧ.
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 50 ΔΡΧ.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 5 ΔΟΛ.

Διευθύνεται ἀπὸ Ἐπιτροπή. Ὑπεύθυνος Νικ. Σίμος

Ἀναπαραγωγή καί ἐκτύπωσι

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Μ. ΤΟΥΜΠΗ
ΜΥΛΛΕΡΟΥ 22 & ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ** : Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ** (Γιαννουλάτου) Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 3-4
- **Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΜΑΣ** : Χ. Π. 5
- **"Ο ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΣΟΥ ΚΑΤΕΦΑΓΕ ΜΕ,,** Ν. Σ. 6-7-8
- **ΝΕΟΙ ΚΟΡΕΑΤΕΣ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ** 8-9
- **ΜΙΑ ΓΕΝΕΑ "ΖΗΤΟΥΝΤΩΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ,,** Μ. Σ. 10-11
- **ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ** 12-13
- **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** : Σεβ. Μητρ. Πατρῶν κ. Νικοδήμου 14-15-16
- **ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ** : Οίκ. Φιλ. Γουργουλιάτου 17
- **Ο ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ** : Κων. Στρατηγόπουλου 18
- **ΕΠΑΙΝΕΤΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΦΙΛΑΝΑΔΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΣΤΗ ΚΕΝΥΑ** : Χ. Μοναχῆς 19
- **Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ** 20
- **ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ** : Δημ. Πουρνάρα 21
- **ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΝΕΑ**
Στυλ. Εἰστρ. Μπουρμπαχάκη 23-24

«Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακοὺμ στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω φασφόρον Ἄγγελον διαπρυσίως λέγοντα Ἐπίσημον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παιτοδύναμος».

(Ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἀναστάσεως)

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ

*Επισκόπου Ἀνδρούσης κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Γιαννουλάτου)
καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

(Ἀπὸ τὴν εἰσήγησι εἰς τὸ Β' Συνέδριον τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν)

Ἡ ὀρθόδοξος θεολογικὴ σκέψις τῶν τελευταίων ἐτῶν ἔχει ἐπισημάνει καὶ ὑπογραμμίσαι μερικὰς βασικὰς ἀληθείας σχετικῶς μὲ τὸ χρέος τῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας «εἰς πάντα τὰ ἔθνη» ὅτι: (α) Ἡ ἱεραποστολὴ ἀνήκει εἰς τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ συνέχισις ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ἡ προσφορά τῆς Σωτηρίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ συνεχὴς μετάγγις νέας ποιότητος ζωῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, «ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν» (Ἰω. 10:10). (β) Τὸ Εὐαγγέλιον ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ συνεπῶς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας παραμένει ἡμιτελές, ἐφ' ὅσον περιορίζεται εἰς ὠρισμένα μόνον γεωγραφικὰ ἢ κοινωνικὰ πλαίσια. Πεδίον δράσεως ἀποτελεῖ ὁλόκληρος ἡ οἰκουμένη, καὶ ἐκεῖ ὅπου τὸ χαρμόσυνον μήνυμα εἶναι εὐπρόσδεκτον, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπωθεῖται. (γ) Ἡ ἱεραποστολικὴ ἀκτινοβολία δὲν ὑπῆρξε χρέος μιᾶς μόνον γενεᾶς, π.χ. τῆς ἀποστολικῆς, ἀλλ' ἀποτελεῖ καθῆκον τῶν χριστιανῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τὴν ἀποστολὴν τῆς, ἔστω καὶ ἂν τὴν τραυματίζουσιν αἱ αἱρέσεις καὶ τὴν ταλαιπωροῦν οἱ διωγμοί. Ἡ μαρτυρία ἀποτελεῖ ἔκφρασις τῆς ζωτικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πηγὴν νέας ἀκμῆς καὶ ἀνανεώσεως.

(δ) Ἐστω καὶ ἂν τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον εἰς τὴν ἀπόλυτον μορφήν του τὸ ἀναλαμβάνουν ὠρισμένοι χαρισματοῦχοι καὶ ἄλλοι εἰδικῶς ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει παραμένει χρέος ὁλοκλήρου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρέπει καθεὶς νὰ συμβάλλῃ καὶ νὰ μετέχῃ εἰς αὐτὸ μὲ ἄμεσον ἢ ἔμμεσον τρόπον. Εἶναι ἀναγκαῖα ἔκφρασις τοῦ ἠθους τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, τῆς ἐχούσης ὡς κυρίου πόλους τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Πεντηκοστήν. (ε) Σκοπὸς τῆς ἱεραποστολῆς δὲν εἶναι ἡ κατάκτησις τοῦ κόσμου, ἡ ἐξάπλωσις καὶ ἐπιβολὴ μιᾶς χριστιανοπολιτείας ἐλεγχούσης τὰ πάντα, ἀλλ' ἡ μετάδοσις τοῦ λόγου καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ φανέρωσις τῆς δόξης Αὐτοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθείσης καὶ ἀναμενομένης. Δὲν εἶναι ἡ αὔξησις τῆς δυνάμεως μιᾶς ὀργανωμένης Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἡ διακονία τοῦ κόσμου ἐν ταπεινώσει, ἡ «σωτηρία αὐτοῦ», ἡ αἰθητοποίησις τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἀγάπη. (ζ) Ἐφ' ὅσον «τέλος» τῆς ἱστορίας συνιστᾷ ἡ ἔλευσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ προϋπόθεσιν αὐτῆς τῆς παρουσίας τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου «ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι» (Ματθ. 24:14), ἡ ἱεραποστολὴ ἀποτελεῖ βασικὴν λειτουργίαν τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι, ἔχει διαστάσεις ἐσχατολογικὰς.

Ἡ συνεχὴς ὁμως προσφορὰ τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ πλάτος, τὴν ἔκτασιν τῆς οἰκουμῆς

νης, αλλά και εις τὸ βάθος, εις τὴν οὐσιαστικὴν ἀνάπλασιν ἐκάστης ψυχῆς. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἐκκλησίας γίνεται τόσον διὰ τῆς προσελκύσεως νέων μελῶν, ὅσον καὶ διὰ τῆς βαθυτέρας βιώσεως τοῦ μυστηρίου τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης ὑπὸ τῶν βαπτισθέντων. Ἄν ἡ πρώτη καθορισθῆ ὡς ἀνάπτυξις ποσοτικῆ, ἡ δευτέρα δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ποιοτικῆ. Καὶ εις αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν «ποιοτικὴν» πλευρὰν ἀναφέρεται ἡ ποιμαντικὴ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας, «πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εις ἔργον διακονίας, εις οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4:12). Χωρὶς ποιμαντικὴν φροντίδα ἡ πρώτη ζωὴ, ἡ φυσικὴ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ βαπτίσματος, μένει ἀναιμικὴ καὶ μαραίνεται. Ἡ ζωὴ ἐν Χριστῷ, ὅπως κάθε μορφὴ ζωῆς, πρέπει καθημερινῶς νὰ καταναίῃ τὸν θάνατον. Χάρις καὶ ἁμαρτία, πορεία πρὸς τὰ ἄνω καὶ νέα τραγικὰ ὀλισθήματα εἶναι συνθηκαὶ εις ὅλους μας γνῶριμοι. Ὁ χαρακτῆρ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς παραμένει δυναμικὸς, συνεχῆς ὑπερβάσεις τῶν ἐντὸς ἡμῶν βεβήλων στοιχείων διὰ τῆς προσηλώσεως τῆς ψυχῆς εις τὸν Ἅγιον τῶν Ἁγίων, διὰ τῆς μυστικῆς συμμετοχῆς εις τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασιν Του, διὰ συνεχοῦς παραθέσεως τῆς ζωῆς μας εις χεῖρας Του. «Οὗτος ὁρος Χριστιανισμοῦ», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Μ. Βασιλείου, «μίμησις Χριστοῦ ἐν τῷ μέτρῳ τῆς ἐνανθρωπήσεως, κατὰ τὸ ἐπιβάλλον τῇ ἐκάστου κλήσει». Ἡ ποιμαντικὴ, ἀποσκοποῦσα ἀκριβῶς εις τὴν συνεχῆ μεταμόρφωσιν τῶν πιστῶν ἐν Χριστῷ «ἀπὸ δόξης εις δόξαν» (Β΄ Κορ. 3:18), εις τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καὶ τελικῶς εις τὴν θέωσιν, ἀποτελεῖ τὴν κατακόρυφον διάστασιν τῆς χριστιανικῆς προσπάθειας τοῦ βάθους καὶ ὕψους.

Ἡ «ποιοτικὴ» αὐξήσις τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀμέσους ἱεραποστολικὰς συναρτήσεις. Ὅχι μόνον διότι συντείνει εις τὴν δημιουργίαν τοῦ ὑγιοῦς ἐκείνου καὶ δυναμικοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον αὐθορμήτως μεταφέρει τὸ Εὐαγγέλιον εις τὸ περιβάλλον του, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ γνησιωτέρα πίστις καὶ ἀγάπη ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει εὐεργετικὰ συνεπειὰς δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν κοινωνοῦσαν εις τὴν αὐτὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ἔκφρασιν τοῦ μεγάλου Ρώσου ἀσκητοῦ Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, «ἀπόκτησε τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην καὶ χιλιάδες ψυχὰς γύρω σου θὰ βροῦν τὴ σωτηρία».

Ἱεραποστολὴ καὶ ποιμαντικὴ συμβαδίζουν χαρακτηριστικῶς εις τὰς νέας ὀρθοδόξους κοινότητες, τὰς λεγομένας «ἱεραποστολικὰς». Τὸ ὑπομονητικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπιτελοῦν αὐτὴν τὴν στιγμήν οἱ Ὀρθόδοξοι εις τὴν Κορέαν ἢ τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν, συνενώνει

ἀρμονικῶς καὶ τὰς δύο φροντίδας, δηλαδὴ τῆς ἐνισχύσεως καὶ πνευματικῆς βοηθείας τῶν ὀλίγων πιστῶν καὶ τῆς προσελκύσεως δι' αὐτῶν καὶ διὰ τοῦ ἀμέσου κηρύγματος νέων χριστιανῶν. Ἡ αὐξήσις καὶ ἡ τόνωσις τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος εἶναι δύο παράλληλοι λειτουργιαὶ καὶ ἡ μία ἐνισχύει τὴν ἄλλην. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅπως ἐπιγραμματικῶς ἐτόνισεν εις τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκήρυττεν ἐντόνως («διαμαρτυρούμενος») «Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν», ἀφ' ἑτέρου δὲ «τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν» οὐκ ἐπαύσατο «μετὰ δακρῶν νουθετῶν ἕνα ἕκαστον» (Πραξ. 20:21, 31).

Εἶναι ἐπίσης ἀξιοπρόσεκτον ὅτι ὁρολογία καὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴν ποιμαντικὴν ζωὴν χρησιμοποιοῦνται εις τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ μὲ ἱεραποστολικὰς συσχετίσεις. «Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσους, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμὴν (Ἰω. 10:16) πρβλ. Α' Πέτρ. 2:25). Τὰ ἄλλα αὐτὰ πρόβατα, οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐγκλωβισμένοι εις ἄλλα συστήματα καὶ ἄλλας αὐλὰς σκέψεως, ἀνήκουν ἤδη εἰς τὸν Κύριον τῶν πάντων. Καὶ πρέπει νὰ «ἐπιστρέψουν» εἰς τὴν αὐλήν Του, εις τὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ λέξεις «ἐπιστροφή», «ἐπιστρέφουσι» χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν προσέλευσιν τῶν ἐθνικῶν εις τὴν πίστιν (Πράξ. 15:3, 15:19 κ.ά.). Ἡ κατηγορία τοῦ «ἀπολωλότης» καὶ «πλανομένου» (Ματθ. 18:11-13) περιλαμβάνει ὄχι μόνον ὄσους προσήλθον εις τὴν Ἐκκλησίαν καὶ παρεξέκλιναν, ἀλλὰ καὶ τοὺς «πλανωμένους» ἀνέκαθεν εις τοὺς δρυμοὺς μιᾶς δασώδους καὶ ἐνστικτώδους θρησκευτικότητος. Βασικὸν λοιπὸν χρέος τῆς Ἐκκλησίας παραμένει πρῶτον, «ζητῆσαί» πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ δευτερον, «σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

Ἡ ἀλληλεξάρτησις καὶ ἀλληλοσυμπλήρωσις ἱεραποστολῆς καὶ ποιμαντικῆς εἶναι, νομίζω, προφανῆς. Πρόκειται περὶ ἐνιαίου χρέους. Αἱ πολώσεις συνεπῶς μεταξύ «ἔσω» καὶ «ἔξω», μεταξύ τοῦ «πρῶτα ἑμεῖς καὶ μετὰ οἱ ἄλλοι», μεταξύ ἱεραποστολῆς καὶ ποιμαντικῆς, εἶναι, ἰδιαίτερος σήμερον, ἀδικαιολόγητοι. Οὔτε ἡ ἀναγκαιότης τῆς σοβαρᾶς διαπομπήσεως εἶναι δυνατόν νὰ παραθεωρηθῆ, ἀλλ' οὔτε αἱ ἄμεσοι ποιμαντικαὶ φροντίδες εἶναι ἐπιτρεπτόν νὰ παραλύουν τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανικὴν μαρτυρίαν καὶ νὰ δικαιοῦν τὴν ἱεραποστολικὴν ἀδράνειαν. Ἡ ὀρθὴ θέσις τοῦ προβλήματος δὲν εἶναι «εἶτε . . . εἶτε», ἀλλὰ «τόσον . . . ὅσον». «Καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πραξ. 1:8).

Ὁ καλὸς Ποιμὴν
ζωγραφισμένος
ἀπὸ Ἰθαγενῆ,
στὴν Κέννα.

Ἡ χορωδία μας

Ἡ χορωδία σὲ παλαιότερη φωτογραφία.

Μᾶς λένε πῶς ἐντυπωσιάζει . . . "Ἐχει 50 μέλη, μὰ μόνον τὰ 20 παίρνουν μέρος κάθε Κυριακή καὶ μεγάλη ἐορτὴ στὴν θείαν λειτουργίαν. Γίνεται μία ἐπιλογή. Οἱ ὑπόλοιποι 30, μικρότερα παιδιά, παρακολουθοῦν τὶς δισεβδομαδιαίες πρόβες, ὥστε νὰ καταρτίζονται καὶ νὰ παίρνουν σειρά . . .

Τὴν διηύθυνε ὁ Καϊάια, μὰ μετὰ τὴν χειροτονία του εἰς ἱερέα (π. Ἀνδρέας) τὴν ἀνέλαβε ὁ Ἱερόπαις τοῦ Ναοῦ καὶ κωδωνοκρούστης KANKY πού τὰ Χριστούγεννα, πέρυσι, ἔσπασε τὴ μεγάλη καμπάνα τοῦ Ναοῦ λόγω τοῦ πάθους μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτύπησε ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ἦδῃ ὁ «Πρωτόκλητος» ἔστειλε 2 ἄλλες πού ἐγκαινιάσθησαν τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως. Εἶναι μαθητὴς τοῦ Λυκείου 19 ἐτῶν.

"Ὅσοι ἦρθαν κατὰ καιροὺς, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄκουσαν τὴν χορωδία μας κατεπλάγησαν. Ἰδιαίτερος ὁ π. Νεκτάριος Χατζημιχάλης, Σχολάρχης τῆς Ἱερ. Σχολῆς Κρήτης, ἀπὸ τὰ Χανιά, ἔγραψε κίβλας τόσα κολακευτικά γι' αὐτήν, στὸ «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ». Καὶ πού νὰ ξέρη ὅτι ἡ σημερινὴ χορωδία μας ἔχει τόσο βελτιωθεῖ, ὥστε νὰ μὴν ἔχη πολλὴν ὁμοιότητα μ' ἐκείνην τὴν πρό τριετίας πού ἄκουσε.

Δὲν ἐντυπωσιάζει ἀπλῶς ἡ χορωδία μας, ἀλλὰ καὶ

ἀνεβάζει πρὸς τὰ οὐράνια τοὺς Ἐκκλησιαζομένους πιστοὺς.

Ἵποβοηθεῖ τὸ Ἐκκλησίασμα νὰ προσευχηθῆ. Τὸ συγκινεῖ βαθύτατα καὶ τὸ συναρπάζει, ὥστε νὰ συμμάλλη συχνὰ καὶ αὐτό, γιὰ τὴν μέλη τῆς δὲν ἔχουν διάθεσιν νὰ ἐπιδείξουν τὶς φωνές των, τὴν ἁρμονικὴν συμφωνίαν των, ἀγνοοῦν τελείως τὴν ἐπίδειξιν καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν ὄρεξιν νὰ ἐντυπωσιάσουν σὲ ὥρα μάλιστα φοβερὴ καὶ ἁγία, τῆς θείας λειτουργίας.

Οὐδὲ κὰν ἄλλωστε φαντάζονται, ὅτι εἶναι μία χορωδία περίφημη. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγγίζουσι μὲ τὶς φωνές των τὸν Θεόν καὶ τὴς ψυχές των πιστῶν.

Τὸ Πάσχα, τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, ὅταν ἡ χορωδία παρουσιάσθηκε στὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» καὶ ὕστερα ἐξω στὴν ἐξέδρα στὸ ἡμίφως τῶν κεριῶν -ἐδῶ δὲν ἔχομε πάντοτε ἠλεκτρικὸ φῶς- στὰ λευκὰ ντυμένη, ἐξέπληξε τὸ πλήθος. Ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν ἀγγέλων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐψαλὸν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη στὰ Ἑλληνικά πρῶτα ἔπειτα στὴ Τσιλούμπα -τὴν ντόπια γλῶσσα- καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τὴ θ. λειτουργία πανηγυρικὰ μὲ τόσο παλμὸ καὶ ὄρεξι πνευματικῆ, πού ἐσκορποῦσε ριγὴ χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ὅταν δὲ ἕνας μικρὸς εἶπε μόνος του τὸ Χριστὸς Ἀνέστη Ἑλληνικά, θαρροῦσες πῶς ἄγγιζεν τὸν θόλο τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. Ἐκεῖ δὲ πού ἐκορυφώθη ὁ παλμὸς τῆς χορωδίας ἦταν ὅταν οἱ πιστοὶ γιὰ νὰ κάμουν τὸ ΠΑΣΧΑ τοὺς ἐσχμάτισαν τρεῖς σειρές κατὰ μῆκος τοῦ Ναοῦ καὶ ἄρχισαν ἀπὸ τρία Ἀγ. Ποτήρια νὰ κοινωνοῦν. Ἡ χορωδία τότε ἔψαλλε στὰ Ἑλληνικά « Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι Ἀγαθός » ἐπαναλαμβάνουσα πότε στὰ Ἑλληνικά καὶ πότε στὴν Τσιλούμπα τὸ « Ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ Ἀλληλουῖα »

Στὴ κατάλευκη αὐτὴ ἐμφάνισι τῆς Χορωδίας μας συνετέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος ἔστειλε πρὸς τοῦτο τὸ σχετικὸ ἔμβασμα καὶ κατεσκευάσθησαν 20 λευκοὶ ποδήρεις χιτῶνες.

Ἡ χορωδία μας τοῦ ἔστειλε τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον γράμμα στὰ Γαλλικά :

Κανάνγκα 17-4-1978

Τὰ Ὁρθόδοξα παιδιά τῆς Κανάνγκα στὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομον

ΝΑΥΠΛΙΟΝ - ΕΛΛΑΣ

Σεβασμιώτατε

Ἐλάβαμε τὰ δῶρα σας, ὅπου εὐρήκαμε τὴν ἀγάπη σας. Μολονότι δὲν μᾶς γνωρίζετε, ἐν τούτοις μᾶς ἀγαπάτε. Ἄλλ' ὄχι, γνωρίζετε τὸν π. Χαρίτωνα καὶ τὴν ἀδελ. Ὅλα, κυρίως γνωρίζετε ὅτι στὸ κέντρον τοῦ Ζαῖρ, τὴν Κανάνγκα ἄρχισε νὰ μεγαλῶνῃ τὸ δένδρον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θέλετε λοιπὸν νὰ τὸ ποτίσετε γιὰ νὰ μεγαλώσῃ πὺδ πολὺ.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

Ἄν καὶ οἱ εὐχές σας κατὰ τὴν θ. λειτουργία θάναί τὸ καλύτερον πότισμα. Ἐν τούτοις τὰ θέλομε ὅλα καὶ τὶς εὐχές καὶ τὰ δῶρα σας, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὰ παιδιά τὰ θέλουν τὰ δῶρα.

Ἡ χορωδία μας κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα θὰ ντυθῆ μ' ἕνα ὠραῖο λευκὸ χιτῶνα καὶ μιὰ ζώνη μπλέ. Τὰ χρώματα τῆς Ἑλλάδος μᾶς λένε. Ὅλα αὐτὰ δικά σας δῶρα.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ πάλιν πολλὰς φορές.

Μὲ τὰ βαθειὰ σεβάσματά μας

Γιὰ τὰ Ὁρθόδοξα παιδιά τῆς Κανάνγκα.

Κάν-Κου, Ἀναγνώστης, Ἀρχηγὸς τῆς Χορωδίας
Τσικάπα, Μουάνγκα.

X.Π.

Ὁ π. Χρυσόστομος συνομιλεῖ με πιστοὺς ἔξω ἀπὸ τὸ Ναό

Τὸ ξυλόγλυπτο τέμπλο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, σὲ Ἀφρικανικὴ τεχνοτροπία, δημιουργεῖ ἐντύπωση μὲ τὴν ὀμορφιὰ καὶ ἀπλότητά του.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καθημερινοὺς φύλακες τῆς Ἐκκλησίας.

« Ὁ ζῆλος τοῦ

Kananga 30 Ἀπριλίου 1978

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ . . .

Σταυρώσιμο Πάσχα κάναμε ἡμεῖς ἐδῶ . . .

ΑΛΛΑ ΠΑΣΧΑ, ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ ! ΠΑΣΧΑ ΛΑΜΠΡΟΝ, ΜΕΓΑ !

Πλήθη κόσμου εἶχαμε μέσα καὶ ἔξω τοῦ Ναοῦ ὡς τὸ τέλος. Ἡ χορωδία λευκοφορεμένη μὲ παλμόν ἀσυνήθη. Ὁ λόγος τοῦ Χρυσοστόμου ἀπαγγελθεὶς ρητορικάτα ἀπὸ τὸν π. Ἀνδρέα μὲ τὰς ἰαχὰς τοῦ πλήθους ἐπικράνη ! Ἀνέστη !

Μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ μονωδία. Μὲ τὴν ἡμίφως. Μὲ τὴν ἀθρόα προσέλευσι τῶν πιστῶν στὸ ποτήριο τῆς ζωῆς. Ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦσαν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Λαμπρῆς καὶ Πανσεβάσμιαις ἡμέρας . . .

. . . Σήμερα ψήνουμε στὴ σούβλα ἀρνιά γιὰ τὰ μέλη τῆς χορωδίας καὶ τοὺς ἐφημερευόντας. Θὰ κατεβῶ μὲ τὴν ἀδελφῆ Ὀλγα νὰ δῶ τί γίνεται . . .

. . . Ἐνδεκα ἡ ὥρα ἦσαν ἔτοιμα. Ἐγίνε ἡ εὐλογία καὶ ἐν συνεχείᾳ διανομή. Πρῶτη φορὰ στὴν Kananga, ψήσαμε ἀρνιά τὸ Πάσχα ! Δόξα τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ ! Πολλὰ παιδιὰ ἔπαιρναν καὶ ξανάπαιρναν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔτρωγαν, τὸ ἄφηναν γιὰ τὰ φτωχὰ σπίτια τους. Ἦταν συγκινητικό . . . »

Αὐτὰ τὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ Πασχαλιάτικο γράμμα, τοῦ πατρὸς Χαρίτωνος, μᾶς δίνουν μιά μικρὴ ἀλλὰ κατακάθαρη εἰκόνα ἀπὸ τὰ γεγονότα πού ἐκτυλίσσονται στὸ χῶρο τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Kananga καὶ στὸν περίβολό του.

Ἰδιαίτερα μπορεῖ νὰ πῆ ὅποιος μείνει, ἔστω καὶ λίγες μέρες στὴν Kananga, πὼς ὁ Ναός εἶναι ἡ πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ ἀνεφοδιασμοῦ γιὰ ὅλους καὶ ἔχει πάρει μέσα στὴν καρδιά τους τὴν πρώτη θέσι.

οἴκου σου κατέφαγέ με» (Ψαλ. 68)

Συγκεντρώνονται μέσα και γύρω από αυτόν για να εκδηλώσουν την αγάπη τους στο Θεό, να Τόν ευχαριστήσουν και να Τόν δοξολογήσουν. Αναπνέουν την πνευματική εὐωδία του οὐρανοῦ και ἐνωμένοι από τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὲ ἓνα ἠθικὸ σῶμα, μὲ κεφαλὴ τὸ Χριστό, ἀναζωογονοῦνται μὲ τὰ ἁγιάζοντα μυστήρια πού εἶναι θησαυρισμένα ἐκεῖ. Ἔτσι προστατεύονται ἀπὸ τοὺς πολλαπλοὺς κινδύνους τῆς εἰδωλολατρίας, τῶν προλήψεων, καθὼς και τὶς πλάνες τῶν ἑτεροδόξων.

Αὐτὴ ἡ σωστικὴ ἐπίδρασις τοῦ Ναοῦ τὸν ἔκανε νὰ δεχθῆ πολὺ σύντομα τὰ πυρὰ. Ὅμως μία σειρά ἀλλεπαλλήλων θαυμάτων τὸν ὕψωσαν και ξεπεράστηκαν ἀνυπερβλήτες δυσκολίες. Ἀλλὰ και ὅταν ἐλειούρησε, «ὁ ἀντικείμενος» δὲν σταμάτησε. Κάποιος κακὸς και ἀπληστος γείτονας, μὲ τὸ χρέμα και τὸ ἀδικο πού διαθέτει ἄφθονα, ποιὸς ξέρει ἀπὸ τί σκοτεινὲς δυνάμεις κινούμενος, προσπαθεῖ νὰ ἀποσπᾷ μέρος τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Ναοῦ, πού εἶναι τόσο ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι βοηθητικῶν κτηρίων, αἰθούσης, γραφείων ἐργαστηρίων και ἴσως Σχολείου.

Πιστεύουμε ὅτι τελικά, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, και αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο θὰ ἐξαφανισθῆ και «ὡς σκεῦος κεραμέως» θὰ συντριβῆ κάθε ἐνέργεια πού ἀντιστρατεύεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο νὰ συνεχίσι βαθύτερα τὴν ἐπέκτασί του.

Ὅστόσο οἱ κατὰ καιροὺς διωγμοὶ ἀπὸ τὶς πλευρὲς πού εὐκόλα ἀναμένονται και μὲ ἠρωισμό ἀντιπαλοῦνται ἀλλὰ δυστυχῶς και οἱ πικρίες ἀπὸ ἐκεῖ πού εἶναι ἀνεπίτρεπτο νὰ προκαλοῦνται, δὲν μειώνουν σὲ τίποτε τὴ ζωτικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπεναντίας συσπειροῦνται γύρω ἀπὸ τὸ σεβαστὸ και ἀγαπημένο ποιμένα τους και μέσα ἀπὸ τὶς δοκιμασίες ἐξέρχονται ἀναπτωμένοι. Ὅι γὰρ διωγμοὶ οἱ συνεχεῖς οὐ μόνον οὐ κατεπόνησαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ και διελύθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας» (Ἱερ. Χρυσόστομος)

Ὅσο ὁ μισόκαλλος χτυπάει, τόσο ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνδυναμώνει και τὸ ποίμνιο αὐξάνει, γेमίζοντάς τὸ Ναό, πού τὸν νοιώθει ἀπόλυτα δικό του, γιατί ἔχει γράψει τὸ ἴδιο τὴν ἱστορία του.

Κάθε πέτρα τὴν ἔχουν ἀγγίξει μὲ τὰ χέρια τους, τὴν ἔχουν μουσκέψει στὸ τίμιο ἰδρώτα τους. Κάθε ἐργασία γιὰ νὰ ἐτοιμασθῆ αὐτὸ τὸ ὠραιότατο και σεμνότατο θυσιαστήριο τοῦ Κυρίου, ἔχει γίνεῖ μὲ πολλοὺς κόπους. Αὐτοὶ μετέφεραν τὴν ἄμμο, τὰ ξύλα, τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ μακρυνὸ ποτάμι ἀψηφώντας τὶς καυτερὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλιοῦ και κάθε κούρασι.

Δὲν εἶναι σχῆμα λόγου ὅτι ὁ τόπος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ποτισμένος σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ στὸν ἰδρώτα τους. Κάθε γωνιά τους, ἂν μιλούσε, θὰ εἶχε νὰ διηγηθῆ και ἓνα περιστατικὸ και ἓνα ἀγῶνα και μιὰ νίκη.

Κατακλύζουν τὸν Ναὸ κάθε Κυριακὴ γιὰ νὰ συμμετάσχουν μὲ κατάνυξι σπὴ Θεία Λειτουργία και νὰ πάρουν τὴ ζωὴ τῆς ζωῆς τους, τὴ Θεία Μετάληψι.

Ὡ τὸ Πάσχα πού πέρασε, πόσο ὑπέροχο ἦταν. Πόσο τοὺς ἀγγίξε τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως! Πόσο χάρηκαν ὅταν κρατώντας τὶς πασχαλινὲς λαμπάδες ἄκουσαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μέσα στοὺς χαρμόσυνους ἤχους τῆς καμπάνας, και ἔμειναν ὅλοι μέχρις ἐνός σπὴν Θεία Λειτουργία, γιὰ νὰ ξεχυθοῦν κατόπιν στοὺς δρόμους τῆς Kananga, παρέες παρέες, μὲ τὰ κεριά στὰ χέρια, ψάλλοντας τοὺς ἀναστάσιμους ὕμνους, ὥστε νὰ κάνουν ὅσους ἔβουνοῦσαν ἐκείνη τὴ γαλήνια νύχτα, νὰ νομίζουν πῶς βλέπουν θεσπέσιο ὄραμα.

Ἀκόμη στὸ Ναὸ γίνεται τὸ λουτρὸ τοῦ βαπτίσματος και ἡ ἐξομολόγησις, ἐνῶ στὸ γραφεῖο, δίπλα, οἱ πνευματικὲς συζητήσεις μὲ τὸν π. Χαρίτωνα και τοὺς ἄλλους ἱερεῖς. Ἐκεῖ ἡ ἀδελφὴ Ὀλγα Παπασαράντου προσφέρει τὴν ἀγάπη τῆς στὰ παιδιά και στοὺς μεγάλους. Ἐκεῖ ἡ ἀδελφὴ Μαρία Ἀργυροπούλου συμπαραίσταται στοὺς ἀσθενεῖς, μὲ φάρμακα και συμβουλές.

Κάτω σέ ένα εύσκιόφυλλο τροπικό δένδρο, στή μέση τοῦ προαυλίου, μικροί και μεγάλοι ρουφούν τὰ Θεῖα λόγια πού τοὺς λένε οἱ κατηχητές. Ἡ χορωδία, στό περιστύλιο, κοντὰ στοῦ Ἱερῶ, ὅπου ἕνας κορμός δένδρου θυμίζει μιὰ λαμπρὴ ἱστορία, πού δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη νὰ ἀποκαλύψουμε, κάνει τίς πρόβες τῆς τακτικὰ και ἀντιλαλοῦν οἱ γλυκὲς φωνές τῶν μελῶν τῆς.

Ἐκεῖ βλέπει κανεῖς τὸν Οὐταμπουλοῦκε, τὸν Μπακαλούα, τὸν Ἀπότρε, τὸν Καλαμουλοῦμε, τὸν Τσιγνάνα, τὸν Μουάμπα, τὸν Μουκένγκε και πολλοὺς ἄλλους, πού δὲν λείπουν οὔτε μία ἡμέρα, πρόθυμοι πάντα νὰ κάνουν ὅποια ὑπηρεσία τοὺς ζητηθεῖ, μὲ χαρὰ και ἱκανοποίησι.

Ὁ Ναὸς ἐσωτερικά και ἐξωτερικά εὐπρεπίζεται ὄλο και περισσότερο, μὲ τὴν ἀπλότητα τῶν μέσων και τίς δυνατότητες πού ὑπάρχουν. Ἐνα ὠραιότατο ξυλόγλυπτο τέμπλο πού κατασκεύασε ἰθαγενὴς καλλιτέχνης κοσμεῖ τὸ Ἅγιο Βῆμα. Θὰ συνεχίσῃ ὁ ἴδιος και ἄλλα ἔργα : Δεσποτικό, ἄμβωνα, στασιδία και ξύλινους πολυελαίους. Γίνονται ὄλα τόσο ὄμορφα.

Ἐπίσης και στὴν Ἑλλάδα ἔχουν παραγγελθεῖ μερικὲς εἰκόνες πάνω σὲ μουσαμῆ γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν διακόσμηση τοῦ Ναοῦ.

«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνωματὰ σου Κύριε τῶν δυνάμεων, ἐπιποθεῖ και ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου» (Ψαλμ. 83)

Ἐκεῖ ἀνθρώπινες ψυχὲς δημιουργοῦν, ζοῦνε μὲ προβλήματα και ἀγῶνες, ἐλπίδες και χαρές, σχέδια και ὄραματισμούς, μεταμορφώνουν τὸ ἐσωτερικό τους. Ἀλλάζουν ὄλο και περισσότερο πρὸς τὸ καλὸ κι' ἄς διατείνονται μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι, ἐπηρεασμένοι ἴσως ἀπὸ τὸ ἀποικιοκρατικό πνεῦμα, ὅτι χρειάζονται ἑκατοντατηρίδες γιὰ νὰ ἐκπολιτισθοῦν οἱ ἰθαγενεῖς.

Ἀρκεῖ νὰ μεταδίδεται ὁ Χριστὸς γνήσια, χωρὶς παραχαράξεις και σκοπιμότητες, και τότε γίνονται θαύματα. Πολὺ γρήγορα φωτίζονται οἱ ἀνθρωποὶ ἀπὸ τὴν λάμψη τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός.

Ν. Σ.

Τὸ Ἱερὸ Βῆμα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Κανάνγκα.

Ὁ Ἀλεξέι, ντυμένος μὲ στιχάρι, παρακολουθεῖ τὴ Βάπτισι τῆς μητέρας του.

ΤΟ ΠΙΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητέ...

Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι σὰς γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα. Χαίρομαι ἰδιαίτερα ὅταν γνωρίζωμαι, ἔστω δι' ἀλληλογραφίας, μὲ Ὀρθόδοξους ἀπὸ ἄλλες χώρες. Στὴν δική μου πατρίδα, τὴν Κορέα, οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμαστε ἀκόμα λίγοι, ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα ὄλοιο ἀνθρωποὶ εἶναι Χριστιανοί.

Και τώρα θὰ σὰς συστηθῶ : Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἀλεξέι Seo Joun Seok. Εἶμαι μαθητὴς στὴν Β' τάξι τοῦ Λυκείου. Γνώρισα τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία και βαπτίσθηκα Χριστιανὸς πρὶν ἀπὸ ἔξι χρόνια. Οἱ Ὀρθόδοξοι μαθηταὶ τοῦ Λυκείου μὲ ἔχουν ἐκλέξει Πρόεδρο τοῦ Μαθητικοῦ Συλλόγου μας.

Και λίγα λόγια γιὰ τὴν οἰκογένειά μου : εἴμαστε ὄλοιο ὄλοιο πέντε, ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου, ἐγὼ και ἡ μικρότερη ἀδελφή μου. Ἀπὸ ὄλη μου τὴν οἰκογένεια Χριστιανὸς ἤμουν μονάχα ἐγὼ. Τὸ περασμένο, ὄμως, Πάσχα ἔζησα μιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ : ἡ μητέρα μου και ἡ ἀδελφή μου βαπτίστηκαν, ἀφοῦ κατηχήθηκαν στὴν Ὀρθόδοξη πίστι. Ἡ μητέρα μου ὀνομάστηκε Μυρόπη και ἡ ἀδελφή μου Τατιάνα. Ἐτσι, τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως δὲν ἤμουν πιά μόνος μου στὴ μεγάλη ἑορτὴ, ἀλλὰ μαζί μὲ τὴ νεοφώτιστη μητέρα μου και τὴν ἀδελφή μου γιόρτασα τὸ πιὸ χαρούμενο Πάσχα τῆς ζωῆς μου.

Σὰς χαιρετῶ μὲ ἀγάπη Χριστοῦ
Ὁ Κορεάτης ἀδελφός σας
Ἀλεξέι

Νέοι Κορε- άτες μας γράφουν

Ἡ Ὀλυμπιάς ψυχαγωγεῖ μικρὰ Κορεατόπουλα, μετὰ ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ Κατηχητικοῦ τους.

Ἡ νέα μου ζωὴ

Ὅταν κτύπησα γιὰ πρώτη φορά τὴν πόρτα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σεοῦλ ἦταν ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ 1976. Στὰ χρόνια τῶν σπουδῶν μου στὸ Πανεπιστήμιο εἶχα πολλὰ προβλήματα. Ὅλα μέσα στὸ μυαλό μου ἦταν μπερδεμένα. Ἦθελα πολὺ νὰ βρεθῆ κάποιος νὰ με βοηθήσῃ.

Σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες ὥρες ὁ Θεὸς με ὠδήγησε στὴν Ἐκκλησία. Ἐκεῖ συνάντησα τὸν π. Σωτήριο. Τὰ λόγια του μοῦ ἔδειξαν ἀμέσως τὸν δρόμο πρὸς μία νέα ζωὴ. Ἀρχισα νὰ παρακολουθῶ τὰ μαθήματα Κατηχήσεως καὶ νὰ διδάσκωμαι τί νὰ πιστεύω, πῶς νὰ ζῶ, ὥστε ἡ ψυχὴ μου νὰ μένῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ κακό, ὅσο εἶναι δυνατόν, καὶ νὰ ζῆ μιὰ καινούργια ζωὴ στὸ Φῶς τῆς πίστεως στὸν Ἀληθινὸ Θεό.

Τὸ διάστημα ποῦ ἤμουν Κατηχουμένη φρόντιζα νὰ ἔρχωμαι στὸν Ναὸ κάθε μέρα, γιὰτὶ ἡ πίστι μου ἦταν τόσο ἀδύνατη καὶ εἶχα τὴν τάσι νὰ ξεχνῶ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Στις 3 Ἰουλίου βαπτίστηκα καὶ πῆρα τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Ὀλυμπιάδος. Τὴν ὥρα τοῦ Μυστηρίου αἰσθάνθηκα ὅτι τὰ ἁμαρτήματά μου καθαρίστηκαν καὶ ξαναγεννήθηκα πνευματικά. Πόσο χάρηκα ποῦ ἐγίνα μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας! Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ὅταν γιὰ πρώτη φορά ἔλαβα τὸ Ἅγιο Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ με τὴ Θεῖα Μετάληψι, αἰσθάνθηκα τὴν ἀγιότητα τῆς στιγμῆς ποῦ δέχθηκα τὸν Θεὸ μέσα στὴν καρδιά μου. Ἀπὸ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἀποφάσισα νὰ ζῶ καὶ νὰ ἐργάζωμαι πάντα με ὑπακοή στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ξεχάσω ποτὲ τὴ θυσία Του.

Ἀπὸ τότε εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ κάθε στιγμὴ γιὰ τὴν νέα ζωὴ ποῦ μοῦ χάρισε, τὴν γεμάτη ἀγάπη καὶ εὐτυχία. Τώρα ἔρχομαι πάντα στὴν Ἐκκλησία ὅταν ἔχω δυσκολίες. Ὅλα μέσα μου ἐγίναν διαφορετικὰ ἀπὸ πρὶν. Στὴν Ἐκκλησία μαθαίνω πῶς νὰ ἀγαπῶ τὸν πλησίον μου, καὶ με τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πνευματικὴ καθοδήγησι τοῦ π. Σωτηρίου ἐλευθερώνω τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ ἀντιπάθειες πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ προσπαθῶ νὰ προσφέρω γύρω μου ζεστασιά καὶ χαρὰ.

Τὸ Βάπτισμα εἶναι πράγματι ἡ πρώτη πύλη πρὸς τὸν Χριστό. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς τὸ καθήκον μου εἶναι νὰ κάνω ὅ,τι λέει ὁ Θεὸς ἕνα πρὸς ἕνα. Δὲν μοῦ εἶναι πάντα εὐκόλο νὰ ἀκολουθῶ τὸν λόγο Του. Γι' αὐτὸ προσεύχομαι κάθε μέρα :

- «Κύριε μου, Σὲ παρακαλῶ μείνε κοντά μου. Ἡ πίστι μου εἶναι τόσο ἀδύνατη...

Ὅταν χάνωμαι στὸ σκοτάδι, Σὲ παρακαλῶ δεῖχνε μου ξανά τὸ Φῶς Σου.

Ὅταν γονατίζω ἀπὸ τὰ βάρη, Σὲ παρακαλῶ δίνε μου τὴ δύναμι νὰ σηκῶνωμαι καὶ νὰ ἀκολουθῶ ξανά τὸ σωστὸ δρόμο.

Κύριέ μου, Σὲ παρακαλῶ μείνε κοντά σ' ἐμένα, τὴν ἀδύναμη Ὀλυμπιάδα. Σὲ παρακαλῶ ὠδήγησε τὴ νέα ζωὴ μου, ὅπως ὠδηγοῦσες τὴ ζωὴ τῆς Ἁγίας Ὀλυμπιάδος».

Ὀλυμπιάς Kim Seon Hwa

Κορεατόπουλα έτοιμάζουν δωράκια για παιδιά 'Ιδρύματος της Σεούλ.

Το θέμα και η ημερομηνία ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ πάνω από την αψίδα του 'Ι. Ναού 'Αγ. Νικολάου Σεούλ.

Βραβεία στους νικητές του Διαγωνισμού γνώσεων 'Αγ. Γραφής.

ΜΙΑ ΓΕΝΕΑ

Τά τελευταία χρόνια άκουστικη και γράφηκε αρκετές φορές πώς οι 'Ορθόδοξοι νέοι της Σεούλ «δίνουν ένα ζωντανό παρών στη ζωή και στις δραστηριότητες της Κορεατικής 'Εκκλησίας». Αυτό δεν είναι υπερβολή ή σχήμα λόγου. Είναι μία χειροπιαστή εύλογία του Κυρίου στο «μικρό-ποιμνίο» Του της Σεούλ. Μερικά συγκεκριμένα στοιχεία από τη ζωή και τις προσπάθειες των νέων Κορεατών στο πέρασμένο τετράμηνο θα μάς παρουσιάσουν κάπως τόν ζήλο, τόν ένθουσιασμό, αλλά και τὰ προβλήματα αυτής της γενεάς των «ζητούντων τόν Κύριον».

Βραδυνό 'Αγ. Νικολάου

'Η ιδέα ήταν των Μαθητών Λυκείου : για να δώσουν μία ευκαιρία σε μη Χριστιανούς συμμαθητάς τους να γνωρίσουν τήν 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία, ώργάνωσαν ένα όμορφο Βραδυνό αφιερωμένο στον Προστάτη του Ναού 'Αγ. Νικόλαο. 'Ας δούμε πώς περιγράφει αυτή τήν εκδήλωση ο π. Σωτήριος Τράμπας σε μία έπιστολή του :

«Πρωτοφανές για τήν 'Εκκλησία μας ! Περίπου 200 Μαθητάι Λυκείου ήρθαν για πρώτη φορά στον Ναό μας, για να παρακολουθήσουν τὸ Βραδυνό 'Αγ. Νικολάου. Τὸ Α' μέρος του προγράμματος έγινε μέσα στον Ναό : Λίγα λόγια κατατοπιστικά, σύντομη 'Ακολουθία, ειδικές δεήσεις από τόν Διάκονο, όμνία, μία προσευχή από τὰ παιδιά και μερικοί ύμνοι. 'Η ατμόσφαιρα ήταν κατανυκτικώτατη. 'Ο Ναός φωτιζόταν μόνο από τὰ καντήλια και από μία σειρά κηροπήγια, πού τὰ παιδιά είχαν βάλει στις άκρες των καθισμάτων. Τὸ Β' μέρος του προγράμματος -προβολές, ποιήματα, τραγούδια και άλληλογνωριμία- έγινε στην αίθουσα του Νηπιαγωγείου. 'Αλλά, τί λυπηρό... Αὐτή ή αίθουσα, πού προορίζεται για 40 μόλις νήπια, ήταν άπολύτως άδύνατον να χωρέση τόσοσ νέους. 'Ετσι οι περισσότεροι αναγκάστηκαν να άποχωρήσουν. Πόνεσε ή καρδιά μας... Και φυσικά, γύρω από τόν 'Ορθόδοξο Ναό μας υπάρχουν τόσο άλλοι χώροι, πού επιδιώκουν να τούς τραβήξουν. Γράφει ή έπίσημη στατιστική του περασμένου 'Ιανουαρίου ότι τὸ έτος 1977 στην Κορέα προσήλθαν στον Βουδδισμό 790.000 νέοι όπαδοί, στον Προτεσταντισμό 340.000 και στην Καθολική 'Εκκλησία 40.000. Στην 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία ; Δεν τήν αναφέρει καθόλου . . . «Δεήθητε του Κυρίου του θερισμού», σάς παρακαλώ. Είναι όδυνηρό να έρχονται νέοι στον Ναό μας και να φεύγουν γιατί δεν υπάρχει μία αίθουσα να μπουν . . .»

*'Ορθόδοξες Κορεατοπούλες προσφέρουν τή στοργή τους σε μικρά όρφανά.

«ΖΗΤΟΥΝΤΩΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ»

«Ο νόμος σου μελέτη μου ἔστιν»

Ἡ μελέτη καὶ ἡ κατανόησι τῆς Ἁγ. Γραφῆς ἀποτελεῖ πρόβλημα γιὰ τοὺς Κορεάτες ἀδελφούς μας. Αὐτὸ πιθανόν νὰ φαίνεται «περίεργο» σ' ἐμᾶς τοὺς Ἑλληνες Ὁρθοδόξους, πού ἔχομε στὴ διάθεσί μας ἀμέτρητες ἐκδόσεις Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, Ὑπομνήματα, Ἑρμηνείες καὶ Σχόλια καθὼς καὶ τόσα ἄλλα βοηθήματα καὶ εὐκαιρίες ἀγιογραφικῆς μελέτης καὶ ἐμβαθύνσεως στὸ περιεχόμενο τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Στὴν Κορέα ὁμως οἱ ἀδελφοί μας μόλις πρὸ διετίας μπόρεσαν νὰ ἔχουν ὁ καθένας τους μιά Καινὴ Διαθήκη, ἐνῶ δὲν ὑπάρχει στὴν κορεατικὴ γλῶσσα οὔτε ἓνα βιβλίον ὀρθοδόξου πνευματικῆς οἰκοδομῆς κι οὔτε μιά εἰδικὴ εὐκαιρία μελέτης τῆς Ἁγ. Γραφῆς. Δίψα, μεγάλη δίψα ἰδιαίτερα στοὺς νέους. Ἀλλὰ «ὁ ζητῶν εὕρισκε», ἔστω κάποια πρώτη λύσι. Μᾶς γράφει ἓνας ἀπὸ τοὺς Μαθητὰς Λυκείου :

«Ὅλοι μας θέλαμε νὰ ἔχομε ὁδηγό μας τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας. Ἀλλὰ δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε μόνοι μας τὴν Ἁγ. Γραφή. Ζητήσαμε τὴ βοήθεια τοῦ π. Σωτηρίου. Γνωρίζουμε ὅτι τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου καὶ τὴν Κυριακὴ, πού ἐμεῖς εὐκαιροῦμε, ἐκεῖνος ἔχει ὅλες τὶς εὐθύνες. Εὐτυχῶς ! Βρέθηκε λύσι : Ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο ὁ π. Σωτήριος μᾶς δίνει γιὰ κάθε μῆνα τὶς περικοπές τῆς Ἁγ. Γραφῆς, πού ὁ καθένας μας θὰ μελετᾷ καθημερινῶς. Τὶς πολυγραφοῦμε σ' ἓνα μικρὸ τεύχος, πού παίρνουμε ὅλοι. Καὶ κάθε Σάββατο μετὰ τὸν Ἑσπερινό, σὲ κοινὴ συνάντησι πού γίνεται μέσα στὸν Ναό, ὁ π. Σωτήριος μᾶς λύνει τὶς ἀπορίες μας ἀπὸ τὶς περικοπές πού μελετήσαμε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐβδομάδος καὶ μᾶς καθοδηγεῖ στὸν τρόπο τῆς ἐφαρμογῆς τους. Τώρα εἴμαστε ὅλοι τόσο εὐχαριστημένοι !».

Ἄνταύγιες Ἀγάπης

Στὸ χρέος τῆς ἀγάπης ἀναποκρίνονται πάντα μὲ ἐνθουσιασμό οἱ Κορεάτες νέοι. Ὁρφανὰ παιδάκια καὶ Γηροκομεῖα δέχθηκαν πάλι τὶς ἐπισκέψεις τους στὸ διάστημα τῶν ἐπταετίων διακοπῶν τῶν μαθημάτων τους, πού στὴν Κορέα γίνονται τοὺς χειμερινούς μῆνες. Γράφει σχετικὰ μιά φοιτήτρια : «Τώρα πού δὲν ἔχομε μαθήματα, προσπαθοῦμε νὰ ἐργασθοῦμε περισσότερο στὴν Ἐκκλησία μας καὶ νὰ δώσουμε λίγη χαρὰ στοὺς ἀδελφούς μας. Ἐμεῖς οἱ πῶς μεγάλοι ἐτοιμάσαμε ξανὰ ἓνα εορταστικὸ πρόγραμμα, πού θὰ παρακολουθήσουν μὲ εἰσιτή-

ρια, σὲ αἴθουσα πού νοικιάσαμε, πολλοὶ γνωστοὶ μας. Τὰ χρήματα πού θὰ ἐξοικονομήσουμε θὰ γίνουν δῶρα γιὰ 100 περίπου γέροντες, πού θὰ ζοῦν σὲ Ἴδρυμα μαζί μὲ τὸν παπὸν Γιάννη, τὸν κωδωνοκρούστη τοῦ πρώτου Ὁρθοδόξου Ναοῦ τῆς Σεούλ. Χαιρόμαστε τόσο κάθε φορὰ, πού δίνουμε χαρὰ!»

Ἔρχου καὶ ἴδε»

Ὁ βαρύτατος καὶ μακρὺς χειμῶνας τῆς Κορέας –μὲ τὴ θερμοκρασία τοῦ 20 ὑπὸ τὸ μηδέν– ἡ ἔλλειψι κατάλληλης αἴθουσας, ἡ δυσχέρεια τῶν ἀποστάσεων καὶ οἱ πλείστες ἐλλείψεις ὑλικῶν μέσων δὲν ἐμποδίζει τοὺς Ὁρθοδόξους νέους τῆς Σεούλ νὰ ἀπευθύνουν ἀδιάκοπα τὸ «ἔρχου καὶ ἴδε» στοὺς συμπατριῶτες τους. Ποικιλία ἐκδηλώσεων –ἀπὸ τὶς γνωστές μας «ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ» ὡς ἓνα πρωτότυπο πρόγραμμα ἀφιερωμένο στὴν «Αἰωνιότητα τῆς Ἐκκλησίας»– ὠργάνωσαν στὸ πρώτο τετράμηνο τοῦ 1978. Μᾶς πληροφορεῖ σὲ μιά ἐπιστολὴ τοῦ ὁ π. Σωτήριος :

«Μὲ τοὺς νέους ἐπιστήμονες, πού ἐργάζονται ὅλη τὴν ἡμέρα, καταστρώνουμε τὰ βράδια τὰ προγράμματα, μαγνητοφωνοῦμε τὶς λεζάντες τῶν Προβολῶν, διαμαρφώνουμε στὰ κορεατικὰ τὰ μαθήματα τῶν Κατηχητικῶν γιὰ τὰ μικρὰ. Οἱ ἄλλοι νέοι μας, φοιτῆται καὶ μαθητῆται, δουλεύουν καθημερινῶς, κάνουν μόνοι τους τὸν καταμερισμὸ τῶν ἐργασιῶν γιὰ κάθε ἐκδήλωσι. Οἱ μεγάλοι δακτυλογραφοῦν, πολυγραφοῦν, καθοδηγοῦν τοὺς μικρότερους πού ζωγραφίζουν ἐποπτικά, γράφουν ρητὰ, προσκλήσεις, ἀφίσσες, ἐτοιμάζουν ἀναμνηστικά. Ἔρχονται μέσα σὲ τόση παγωνιά . . . Ὁρες καὶ ὠρες ἐργάζονται ἀκούραστα στὴ μισοθερμαινόμενη ἀπὸ μιά παμπάλαια σόμπα αἴθουσα τοῦ Νηπιαγωγείου. Ὁ Θεὸς νὰ τὰ εὐλογῇ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ! Ὁ ζήλος τους νὰ καλέσουν κι ἄλλους στὴν Ἀλήθεια μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Καὶ πῶς χαιρόνται ὅταν ἀρχίζουν νὰ παρακολουθοῦν Κατήχησι καινούργιοι μὴ Χριστιανοὶ συμμαθητῆται τους ! Ἡ ἱστορία τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ναθαναὴλ ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ στὴ Σεούλ».

Αὐτὴ ἡ γενεὰ τῶν «ζητούντων τὸν Κύριον» Ὁρθοδόξων νέων Κορεατῶν ζῆ κι ἀγωνίζεται στὴ μακρινὴ Σεούλ, μέσα σὲ ἓνα πλῆθος ἐλλείψεων, ἀδυναμιῶν καὶ προβλημάτων. Ἡ δίψα τους γιὰ τὸ βαθύ ρίζωμα στὴν ὀρθόδοξη πίστι, προκαλεῖ θαυμασμό. Ἡ ἀδιάκοπη προσπάθειά τους νὰ «μαρτυροῦν περὶ τῆς Ἀληθείας» στοὺς μὴ Χριστιανούς Κορεάτες, ἐλέγχει. Κι οἱ πολλὲς καὶ μεγάλες ἀνάγκες τους –ὕλικές καὶ πνευματικές– χρεῶνουν ὅλους μας.

Μ. Σ.

Πινακίδες - Προσκλήσεις γιὰ ἐκδήλωσι γνωριμίας στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Σεούλ.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι Ἀγάπης σὲ Γηροκομεῖο τῆς Σεούλ.

«Εἰς οἶκον Κυρίου προρευσόμεθα ἐστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουσαλήμ.

Ἐκεῖ γὰρ ἀνέβησαν αἱ φυλαί, φυλαὶ Κυρίου. Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα Αὐτοῦ.

Προσκηνύσωμεν εἰς τὸν τόπον, οὐ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ». (Ψαλ. 121. 131).

Στὴν ἀβλὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Κανάνγκα πλῆθος παιδιῶν, μετὰ τῆ Θεοῦ Λειτουργία.

«... Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε ἔγκρατεῖς καὶ ράθυμοι τὴν ἡμέραν τιμῆσατε νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες εὐράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως ἅπαντες ἀπολαύετε τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖται πενίαν ἑφάνῃ γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. ...»

(Ἀπὸ τὸν Κατηχ. Λόγο τοῦ Πάσχα Ἱερ. Χρυσοστόμου).

Πασχαλινὰ δωράκια στὰ παιδιὰ τοῦ νηπιαγωγείου στὴ Σεοῦλ καὶ γεῦμα «ΑΓΑΠΗΣ».

Η Ὀρθοδοξία κατ' ἀρχήν, εἶναι τὸ ὀρθὸν δόγμα. Ἡ ἀκριβεία τῆς πίστεως, ἡ γνησιότης τῆς πίστεως, τὸ ἀνόθευτον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, αὐτὸ εἶναι, κατὰ κυριολεξίαν, ἡ πρωτῆ ἐννοία καὶ ἡ πρωταρχικὴ σημασία τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἀλλὰ Ὀρθοδοξία δὲν εἶναι μόνον πίστις, δὲν εἶναι ἀπλῶς δόγμα εἶναι ἕνα γενικώτερον κλίμα, μία εὐρυτέρα πνοή, μία ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία διέπει ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ χαρακτηρίζει καὶ τὴν λατρείαν τῆς, τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς, καὶ τὸ πολίτευμά τῆς, καὶ τὴν ἠθικὴν τῆς διδασκαλίαν, καὶ τὴν ὅλην πνευματικότητά τῆς καὶ μυσταγωγικὴν τῆς ἔκφρασιν. Ὅπως εἰς τὰ άτομα ἡ πίστις τῶν ἐκφράζεται –καὶ πρέπει νὰ ἐκφράζεται– δι' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς τῶν, ἔτσι –καὶ κατὰ μείζονα λόγον– τῆς Ἐκκλησίας ἡ πίστις ἐκφράζεται δι' ὅλης τῆς ζωῆς αὐτῆς, δι' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ παρούσα ὁμιλία ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ παρουσιάσῃ τὴν ὀρθόδοξον πνοὴν καὶ ἔκφρασιν εἰς τὸν τομέα τῆς θείας λατρείας, εἰς τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος λαὸς

τοῦ Κυρίου αἰσθάνεται καὶ ζῆ αὐτὰ ποὺ πιστεύει, ἀμεσώτερον, μὲ τὴν θείαν λατρείαν. Βεβαίως ἡ διδασκαλία τῶν ἀληθειῶν τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τοῦ κηρύγματος, ἡ ὀρθόδοξος διαφώτισις διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ βιβλίου, ἡ ὅλη διὰ τῆς κατηχήσεως μὲ ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ ὀρθοδόξου συνειδήσεως εἶναι πολὺ χρήσιμος καὶ ἀπαραίτητος. Ἐν τούτοις εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς μὲ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀμέσως τοποθετεῖται μέσα εἰς τὸ ὀρθόδοξον κλίμα, ἀμέσως ἔχει τὴν αἴσθησιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ἀντιλαμβάνεται καὶ νὰ κατανοῇ καὶ προπάντων νὰ ζῆ τὰ στοιχεῖα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως του, καὶ νὰ ἔχη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μίαν ἀμεσον βίωσιν Ὀρθοδοξίας παρεχομένην εἰς αὐτὸν διὰ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Γενεαὶ ὀρθοδόξων δὲν ἤκουον κήρυγμα, οὔτε εἶχον τὴν δυνατότητα νὰ μελετοῦν βιβλία θρησκευτικά, εἴτε λόγῳ τῆς δουλείας, ἡ ὁποία ἐπεκράτει, εἴτε λόγῳ ἐλλείψεως τῶν μέσων καὶ τῶν ἀναγκαίων προϋποθέσεων. Εἶχον ὁμοίως τὰς τελετὰς καὶ ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν διάθεσιν τῶν, εἶχον τοὺς ὕμνους, τὰ συναξάρια καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων, εἶχον αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὰ

λειτουργικὰ καὶ λατρευτικά, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπαυσαν νὰ προσφέρονται εἰς τὸν ὀρθόδοξον λαὸν καὶ εἰς τὰς δυσκολώτερας ἡμέρας τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ αὐτὰ ἔτρεφον τὸν ὀρθόδοξον λαὸν αὐτὰ συνετήρουν καὶ ἐκαλλιέργουν τὸ ὀρθόδοξον φρόνημά του. Διότι εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐμβαπτίζεται κυριολεκτικῶς ἡ ζωὴ τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ εἰς τὴν ὅλην λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του, ὁ πιστὸς, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ τέρμα ἀκόμη τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεώς του, πλαισιώνεται ἀπὸ τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δέχεται συνεχῶς καὶ ἀλληλοδιαδόχως τὰς εὐχὰς, τὰς εὐλογίας, τὴν συμπάρστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ συνδέεται ὁ πιστὸς διὰ μέσου ὅλων αὐτῶν τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας ποὺ περιβάλλουν τὴν ζωὴν του, καὶ διὰ τῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναζωοποιοῦν τὰ ὀρθόδοξα βιώματα του, συνδέεται συνεχῶς καὶ περισσότερο μὲ τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν, ὅταν μάλιστα εἶναι φιλακόλουθος καὶ συμμετέχει προθύμως εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας μας, αἱ ὁποῖαι εἶναι μοναδικαὶ καὶ ἀνεπανάληπτοι εἰς ὀλόκληρον τὴν θρησκευτικὴν σφαῖραν ἐν τῷ κόσμῳ.

Πράγματι, ἰδίως αὐτὸ τὸ λειτουργικόν

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Διάλεξις στὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐβδομάδος τῆς Ἐξωτ. Ἱεραποστολῆς τοῦ Σεβ. Μητροπ. Πατρῶν κ.κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

πλαίσιον, τὸ ὁποῖον διαθέτει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, πάντοτε μὲν, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν κατὰ τὴν περίοδον αὐτῆς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι ἕνα κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐμπλοπιζέται συνεχῶς μὲ τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν, καὶ νὰ ἀναβαπτίζεται συνεχῶς εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ πλέον, ἡ ἐπαφὴ τοῦ ὀρθοδόξου πιστοῦ μὲ τὴν ὕμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ βιβλικά ἀναγνώσματα –τοὺς ψαλμούς, τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, τὰ ἀποστολικά κείμενα– τὰ τροπάρια καὶ ὅ,τι ἄλλο ἡ Ἐκκλησία προσφέρει διὰ τῆς λειτουργικῆς τῆς ζωῆς, ἀποτελοῦν μίαν συνεχῆ ἀναρρίπισιν, ἕνα διαρκές φρεσκάρισμα τῶν ὀρθοδόξων βιωμάτων, καὶ δημιουργεῖ τὴν αἴσθησιν τῆς ὀρθοδόξου παρουσίας μέσα εἰς τὸν πιστὸν ὡς ἄτομον καὶ μέσα εἰς τὸ σύνολον τῶν πιστῶν.

Εἶναι δὲ τὴν ἡ συσχέτισις τῆς ζωῆς τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡστε δημιουργεῖται ἀνεπαισθητῶς τοιαύτη ἐπίδρασις ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν ἐν γένει ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον πολλάκις ὁμιλοῦμεν. Καὶ θὰ ἦτο πολὺ χρήσιμον νὰ ἐπικυρωθῆι τοῦτο δι' ὀρισμένων παραδειγμάτων. Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἐκφραζόμεθα καὶ ὁμιλοῦμεν πολλάκις χρησιμοποιοῦντες λέξεις καὶ φράσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας λεξιλογίου. Ὅλαι αἱ ὄνο-

μασίαι τῶν ἱερῶν προσώπων καὶ πραγμάτων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν καὶ ἑορτῶν, καὶ ἀκόμη πάρα πολλαὶ φράσεις εἰς τὴν καθημερινὴν μας ζωὴν εἶναι ζωντάναι καὶ ἐκφραστικώταται, εἰς τὴν πρωτότυπον ἐκκλησιαστικὴν τῶν διατύπων, καὶ παρουσιάζουν ἐμεσώτατην ἀπήχησιν τῶν ὀρθοδόξων τελετῶν καὶ παραδόσεων μας. Ἴδου μερικὰ τοιαῦτα φράσεις καθαρῶς ὀρθοδόξου προελεύσεως, ἀμίμητοι ὁμολογουμένως: «ἀγαπάτε ἀλλήλους», «εἰρήνη ὑμῖν», «μέγας εἰ Κύριε»... Καὶ ἄλλαι, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦμεν διανθίζοντες τὸν λόγον καὶ τὴν ὁμιλίαν μας. «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», «ἀγρόν ἠγόρασε», «ἔχε με παρητημένον», «ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης». Καὶ ἄλλαι ἐπίσης: ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν», «ὄφθαλμόν ἀντὶ ὄφθαλμοῦ», «ὄλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται», «ὁ ἀναμάρτητος πρῶτον τὸν λίθον βολέτω», «θὰ θέσω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἤλων». Ἡ ἄλλαι, ὅπως: «τὰ ἐμά σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμά», «θὰ εἶπω, νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου», «οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι», «ἀδελὰ καὶ κρύφια», «πανταχοῦ παρών» κ.ο.κ. Καὶ ἄλλαι ἐπίσης χαρακτηριστικαί: «μωραὶ παρθένου», «ἔξω τοῦ νυμφώνος», «ἐνδύμα γάμου», «διὰ τὸν βόβρον τῶν Ἰουδαίων», «ἐσχάτη πλάνη», «χαῖρε βάθος ἀμέτρητον», «χαῖρε ὕψος δυσανάβατον», «ἀπολωλὸς πρόβατον», «ἀφένεται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι», «ἄσως υἱός», «νίπτω

τὰς χεῖρας μου», «παρὰ μίαν τεσσαράκοντα», «τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον», καὶ ἄλλαι ἀφθαστοι, μὲ μίαν ἢ δύο λέξεις: «ἤκουσα τὸν ἐξάψαλμον», «τοῦ ἔψαλα τὸν ἀναβαλλόμενον», «πειρασμός», «ἀπηγορευμένος καρπός», «ἤμαρτον», «τετέλεστα» κ.λ.π. Ὅλαι αὐταὶ αἱ φράσεις, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, χρησιμοποιούμεναι μὲς ὑπενθυμίζουν ὅτι εἴμεθα ὀρθόδοξοι, Ἕλληνες ὀρθόδοξοι. Καὶ δὲν ἀντικαθίστανται, οὔτε πρέπει εἶναι χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς λαογραφίας μας, τῆς ὀρθοδόξου πνοῆς, ἡ ὁποία διέπει ὅλον τὸν ἑλληνικὸν χῶρον.

Ἀλλὰ ἡ ὀρθόδοξος λατρεία, ἡ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, εἶναι κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξωτερικὴν συσχέτισιν μετὰ τῆς ζωῆς μας καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνανεωτικὴν ἐμβάπτισιν τῆς εἰς τὴν ὀρθόδοξον κολυμβήθραν. Εἶναι μέθεξις τῆς μυστικῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὅλα τὰ τελούμενα καὶ ἑορταζόμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν εἶναι ἀπλῆ ἀνάμνησις, οὔτε εἶναι μόνον ὑπόμνησις γεγονότων καὶ ἀληθειῶν ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. Εἶναι στοιχεῖα ἀναφερόμενα μὲν εἰς τὸν Χριστόν, εἰς τὸ Πρόσωπόν του, εἰς τὴν ζωὴν του, εἰς τὸν λόγον του καὶ τὴν διδασκαλίαν του, στοιχεῖα ὅμως, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι ἀπλῶς διὰ νὰ τὰ ἀκούσωμεν, ὄχι

μόνον διά να τὰ ἐνθυμηθούμε, ἀλλά προπαντός διά να τὰ ζήσωμεν καί συμμετάσχωμεν εἰς αὐτά· διά να τὰ κάνωμεν ἰδικά μας βιώματα καί φρονήματα.

Διά να γίνη τὸ πρᾶγμα κατανοητόν θά ἀναφερθῶ εἰς μίαν ἐνδιαφερόουσαν ἀποψιν. Εἶναι γνωστόν ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, εἰς τὰς διαφόρους αὐτῆς τελετάς καί ἀκολουθίας, συχνότατα γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως «σήμερον» καί τοῦ ἐνεστώτος χρόνου. «Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν Ὑπερούσιον τίκτει», «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας», «τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παρούσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά ἀνατέλει τῷ κόσμῳ». Αὐτὴ ἡ διατύπωσις καί παρουσίας τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου (μετὰ τὸ «σήμερον» καί εἰς χρόνον ἐνεστώτῳ) δὲν εἶναι μία ἀπλή ἱστορικὴ ἀναδρομὴ, ἀλλὰ εἶναι προβολὴ τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου, ὡς ἐάν ἐγίνοντο σήμερον, ὡς ἐάν τελοῦνται καί πραγματοποιοῦνται τώρα ποῦ ἡμεῖς τὰ ἐορτάζομεν, τώρα ποῦ ἡμεῖς τὰ ἀκούομεν ὡς ἐάν γίνονται τώρα δι' ἡμᾶς.

Προβάλλονται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡμεῖς να τὰ αἰσθανθῶμεν, να συμμετάσχωμεν εἰς αὐτὰ καί να τὰ παρακολουθήσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον, ὄχι μόνον ὡς ἀκροαταὶ καί θεαταί, ὄχι μόνον διά να τὰ πληροφωρηθῶμεν, ἀλλὰ διά να ἀποτελέσσομεν καί ἰδικόν μας βίωμα καί περιεχόμενον τῆς ζωῆς μας, ὡς π.χ. «δεῦτε οὖν καί ἡμεῖς κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθῶμεν αὐτῷ καί συσταυρωθῶμεν καί νεκρωθῶμεν δι' αὐτῶν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καί συζησωμεν αὐτῷ». «Ὅλοι αἱ ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς καί τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου παρουσιάζονται ἐνώπιόν μας ὡς μηνύματα, καί ἀκόμη περισσότερο ὡς βιώματα, διά να τὰ συνειδητοποιήσωμεν, διά να τὰ ἀποδεχθῶμεν, διά να συγκινήσομεν τὴν καρδίαν μας, διά να ἐμπρεάσομεν τὴν ζωὴν μας, καί διά να ἐξέλθωμεν ἐκ τοῦ ναοῦ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἱερὰν ἀκολουθίαν, καί πρό πάντων ὕστερα ἀπὸ μίαν θείαν λειτουργίαν, (να ἐξέλθωμεν) διαποτισμένοι ἀπὸ τὴν θείαν χάριν καί ἀπὸ τὴν ὄλην ἀτμόσφαιραν αὐτῶν τῶν θείων γεγονότων, τῶν ὁποίων οὕτω δὲν ὑπῆρξαν ἐμπῶς ἐορτασταί, οὔτε ἀπῶς θεαταί καί ἀπαθεῖς παρατηρηταί τῶν τελετουργιῶν, ἀλλὰ συνειδητοὶ συμμετοχοὶ καί κοινωνοί, συμμετέχοντες εἰς τὸν μυστικόν βίον τοῦ ὄλου σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς καί μέλη πάντες οἱ πιστοί. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ μετὰ κατανοήσεως βίωσις τοῦ περιεχομένου τῆς ὀρθοδόξου λατρείας οὐδὲν ἄλλο σημαίνει παρά συμμετοχὴν εἰς τὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνεχιζόμενον μυστικόν βίον τοῦ Χριστοῦ καί εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποία ἀπέρρευσαν ἐκ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὴν λειτουργικὴν ὁμοίαν καί τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ —καί τῆς Ἐκκλησίας— προέχει ἡ μυστηριακὴ ζωὴ. Ἀποτελεῖ τὸ πρῶτιστον κεφάλαιον τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἢ μυστηριακὴ ζωὴ αὐτῆς. Καί ἰδοῦ.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μᾶς εἰσάγει τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος. Καί εἶναι ἐνδιαφέρον, ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἐπι

μέρους μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, να προσέξωμεν τὰ ἰδιαίτερα ὀρθόδοξα χαρακτηριστικὰ ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν μυστηρίων, ὅπως παρέλαβεν καί ὅπως τὰ τελεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.

Τὸ Βάπτισμα εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν γίνεται μετὰ μίαν τελείαν κατάδυσιν τοῦ βαπτιζομένου μέσα εἰς τὸ ὕδωρ· καί δὲν θεωρεῖται ὅτι μπορεῖ να ἀναπληρωθῇ μετὰ ἕνα ράντισμα, ὅπως γίνεται εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας ἄλλων ὁμολογιῶν, ὅπως παρέλαβεν καί ὅπως τὰ τελεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Τὸ ὀρθόδοξον εἶναι τὸ γνήσιον, τὸ ὀρθόν καί ἀποστολικῶς παραδεδομένον, γίνεται σαφές, ἐάν προσέξωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μᾶς διέσωσεν εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν: «**συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἡγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν· εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοίωματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καί τῆς ἀναστάσεως ἐσομέθα**». Αὐτὰ τὰ λόγια σημαίνουν, ὅτι τὸ Βάπτισμα γίνεται εἰς τὸν τύπον τῆς ταφῆς καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ὁ βαπτιζόμενος συνθάπτεται μέσα εἰς τὸ ὕδωρ μετὰ τοῦ Χριστοῦ· ὅπως ἐκεῖνος κατέβη εἰς τὸν τάφον ἔτσι ὁ πιστὸς θάπτεται μέσα εἰς τὸ ὕδωρ· καί ὅπως ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, ἔτσι καί ὁ πιστὸς ἀνίσταται ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας, νεκρὸς ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καί τὴν ἐνοχὴν τῆς, καί ζωντανὸς ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλος τῆς βασιλείας του. Εἶναι ἐπομένως σαφές, ἐφόσον αὐτὴ

εἶναι ἡ οὐσία τοῦ βαπτίσματος, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν θάνατον καί τὴν ταφὴν καί τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος τέλεσις τοῦ Βαπτίσματος εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τὸν ὀρθόν τύπον, ὅστις τρεῖται ἀπαρεγκλίτως διὰ τῆς λειτουργικῆς αὐτῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐν συνεχείᾳ λαμβάνομεν τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ Χρισματος, τὸ ὁποῖον εἶναι «σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου», ἐκ τῶν ἀπαραίτητων δὲ μυστηρίων διὰ τὸν ὀρθόδοξον λαὸν τοῦ Κυρίου. Ἄλλαι ὁμολογίαι δὲν ἔχουν τὸ μυστήριον τοῦ Χρισματος. Καί ὅμως ἡ ἀκρίβεια ὑπάρχει εἰς τὸν λειτουργικόν πλοῦτον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι μαρτυρεῖται καί τὸ μυστήριον τοῦτο ἐκ τῶν λόγων τῆς Θείας Γραφῆς ὅπου ὁ ἀπόστολος ἐσημείωσεν: «ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καί χρίσας ἡμᾶς Θεός· ὁ καί σφραγισάμενος ἡμᾶς καί δούς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν». (Β' Κορ. 1,21) Κακῶς λοιπὸν ἀρνοῦνται οἱ αἰρετικοὶ τὸ μυστήριον τοῦ Χρισματος, ἐφ' ὅσον ῥητὴ μαρτυρία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ὁμλεῖ περὶ αὐτῆς τῆς ἰδιαιτέρας σφραγίδος, τὴν ὁποίαν ἐπιθέτει διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦτου εἰς τὸν νεοφώτιστον πιστὸν ὁ Κύριος διὰ τῆς Ἐκκλησίας του, καί ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον εἰς τὴν ἀναγεννητικὴν πορείαν τοῦ πιστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἢ διὰ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνίσχυσις τῆς ἀτομικῆς του προσπάθειας. «Ἁγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται καί καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία καί δια-

κηρύσσει τὸ φρόνημά της καὶ τὰ βιώματά της καὶ τὴν περί τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πίστιν της.

Ἀλλὰ βεβαίως τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων εἶναι ἡ **Θεία Εὐχαριστία**. Διὰ τοῦ μυστηρίου τούτου οἱ πιστοὶ ἡνωμένοι εἰς μίαν λειτουργικὴν εὐχαριστιακὴν σύναξιν ἐνσωματώνονται εἰς Χριστόν, εἰς ἓν σῶμα, σῶμα Χριστοῦ. Ἡ Θεία Εὐχαριστία, διὰ τῆς ὁποίας καλεῖται ὁ πιστὸς νὰ κοινωνήσῃ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, εἶναι ζωντανὸς τρόπος ἐνσωμάτωσως, συνδέσεως μιᾶς ἐκάστης ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Συμμετέχει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ὅλου σώματος καὶ ρέει καὶ μέσα εἰς τὰς ἰδικὰς του φλέβας τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἐνσωμάτωσις εἰς τὸ μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐγγύησις τῆς σωτηρίας μας. Ὅλα τὰ ἄλλα θρησκευτικὰ καθήκοντα καὶ ἂν τελοῦνται ἀνελλιπῶς, οἰανδήποτε προσήλωσιν καὶ ἂν ἔχη ὁ Χριστιανὸς εἰς ὅλας τὰς ἄλλας θρησκευτικὰς ὑποχρεώσεις καὶ συνθηθείας, ἐὰν δὲν ἔχη αὐτὴν τὴν ζώσαν κοινωνίαν τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου, καὶ ἐὰν δὲν εἶναι ἐνσωματωμένος πλήρως μετὰ τοῦ Χριστοῦ ὥστε τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου νὰ ρέῃ ἐντὸς αὐτοῦ, νὰ τὸν καθαρίσῃ ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, καὶ νὰ τοῦ μεταγγίξῃ τὴν λυτρωτικὴν χάριν, ἡ ὁποία ἀπέρρευσεν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ διαχέεται διὰ τῶν μυστηρίων ἡ σωτηρία δὲν ἐξασφαλίζεται. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ κέντρον τῆς ὅλης λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ Θεία Εὐχαριστία καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι τελεταὶ καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἀκολουθίαι στρέφονται περὶ τὸν ἄξονα τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅταν τελῆται ὁ ἑσπερινὸς ἢ ὁ ὄρθρος ἢ τὸ ἀπόδειπνον ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία, καὶ ὅταν ἐπιτελοῦνται αἱ ἐπὶ μέρους ἑορταὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ ὅταν ἡ Ἐκκλησία συμπληρῶνῃ καθημερινῶς ἓνα ἡμερήσιον κύκλον τελετῶν καὶ ἀκολουθιῶν, καὶ καθ' ἑβδομάδα ἔχει σειρὰν καὶ ἀλληλουχίαν ἑορταστικῶν μνημῶν καὶ ἀγιολογικῶν ἐπικλησεων, καὶ ὅταν καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς λειτουργικῆς τῆς ζωῆς προβάλλῃ ἐνώπιόν μας πρόσωπα καὶ γεγονότα ἱερά καὶ ἅγια, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἓνα πλαίσιον, τοῦ ὁποίου τὸ βάθος εἶναι ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, γεγονότα τὰ ὁποῖα ὁ χριστιανὸς θὰ τὰ ζήσει, θὰ τὰ ἀφομοιώσῃ, θὰ τὰ συνειδητοποιήσῃ, θὰ τὰ οἰκειοποιήσῃ διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ μέχρι τοῦ Δ' αἰῶνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τελομένης τῆς Θείας Εὐχαριστίας, δὲν ὑπῆρχον ἀπλοὶ θεαταί, ἀλλὰ μόνον μέτοχοι καὶ κοινωνοί. Δὲν ἦτο δυνατόν δηλαδὴ ἓνας χριστιανὸς νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Θεϊαν λειτουργίαν, χωρὶς νὰ κοινωνήσῃ. Ἐθεωρεῖτο ὅτι μόνος του ξεχωρίζει τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸ μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκκλησιαστικῶς ἐπεκυρώνετο αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς μετὰ τὴν κανονικὴν ἐνδειξιν τοῦ «ἀφορισμοῦ» καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἐκ τῶν μυστηρίων, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὁ πιστὸς ἐδείκνυε ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν καὶ ἔλλειψιν προθυμίας διὰ νὰ συμμετέχῃ εἰς τὴν Θεϊαν Εὐχαριστίαν.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Πᾶνε τώρα τόσα χρόνια πού καθιερώθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας αὐτὴ ἡ ἑβδομάδα.

Ἐκτὸς τοῦ ὀβολου, τῆς ὑλικῆς προσφορᾶς τῶν Ἐκκλησιαζομένων πιστῶν, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τονίζεται καὶ ὑπενθυμίζεται ἐπὶ μία ἑβδομάδα τὸ **χ ρ ε ς**, ἡ **Ι Δ Ε Α** τῆς Ἱεραποστολῆς στὰ Ἐθνη, πράγμα σπουδαιότερο καὶ βασικώτερο.

Γιατὶ σήμερα δὲν μᾶς λείπουν τόσο τὰ ὑλικά μέσα ὅσο οἱ ψυχές, οἱ **ΑΝΘΡΩΠΟΙ** τῆς πίστεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, πού θὰ ἐνστερνιαθοῦν τὴν ἰδέα καὶ θὰ πορευθοῦν στὰ **ΕΘΝΗ**. Τὸ νὰ μαζευθοῦν 4 καὶ 5 ἑκατομμύρια δρχ. γιὰ τὴν Ἱεραποστολὴ δὲν εἶναι δύσκολο. Τὸ νὰ βρεθοῦν 4-5 ἄνθρωποι νὰ ξεκινήσουν σ' ἄλλες χώρες αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολο.

Γι' αὐτὸ καὶ κάθε χρόνο μαζεύονται μὲν τὰ ἑκατομμύρια, ἀλλὰ ἄνθρωποι δὲν βρίσκονται γιὰ νὰ ἀποφασίσουν ἓνα ξενητεμό.

Μὲ ἐντυπα, ὀμιλίες, κηρύγματα στοὺς Ναοὺς, προβολές σὲ αἵθουσες, Κατηχητικὰ μαθήματα στὰ παιδιά, συνθήματα καλλιεργεῖται τὸ ἔδαφος, ἡ ἰδέα τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ σ' ὅλη τὴ χώρα. Πολὺ καλὰ γιατί μόνο ἀπὸ ἓνα καλλιεργημένο ψυχικὰ ἔδαφος θὰ ξεπεταχθοῦν οἱ ψυχές, οἱ ἄνθρωποι γιὰ Ἱεραποστολὴ στὰ Ἐθνη.

Ἄς συνεχιστῆ ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο αὐτὴ ἡ ἑβδομάς ἄμποτες καὶ δοῦμε μέρες ἀναβιώσεως τῆς ἰδέας. Γιατὶ σήμερα μόλις στὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς ἴσως μετὰ δυσκολίας τῶν δύο; μετροῦνται ἐκεῖνοι πού δίδουν τὸ παρὸν σὲ μακρινές χώρες καὶ κρατοῦν τὴν σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας καθ' ἣν στιγμὴν μυριάδες κληρικῶν, μοναχῶν, μοναζουσῶν, λαϊκῶν, ἀνδρῶν - γυναικῶν ἀπὸ τίς ἄλλες ὁμολογίες πλημμυρίζουν τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Πέτρος & Παῦλος οἱ κορυ- φαῖοι Ἀπόστολοι

Μέσα ἀπό τὰ ἱερὰ κείμενα τῶν Ἀγίων Πατέρων.

«Ἐπί οὖν οὐ πρὸς τὰ σημεῖα, ἀλλὰ πρὸς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων ὁ ζήλος ἡμῶν διὰ τοῦτο λέγομεν, μίμησαι Πέτρον, ζήλωσον Παῦλον.

Ἐκεῖνοι γὰρ νεκροὺς ἀνέστησαν, λεπροὺς ἐκαθάρισαν, ἀληθῶς σημεῖα ἐποίησαν, ἐκεῖνοι οἱ στῦλοι οἱ πύργοι, οἱ πολλὴν παρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Θεόν. Ζήλωσον τοίνυν τὴν πολιτείαν τῶν ἀποστόλων καὶ οὐδὲν ἔλαττον ἔξεις τῶν ἀποστόλων.

Ἄν τοίνυν ἀγάπην καὶ πίστιν ἔχῃς, ἀπόστολος γέγονας καὶ τῶν ἀποστόλων πρῶτος».

(Ἰωάννης Χρυσόστομος)

Ἄντὸς τῶν Ἀποστόλων ἐν Ρώμῃ ἐσταυρώθη. Καὶ ὁ περιβόητος Παῦλος πλεονάκις παραδοθεὶς καὶ ἕως θανάτου κινδυνεύσας πολλά τε ἀθλήσας καὶ καυχησάμενος ἐν πολλοῖς διωγμοῖς καὶ θλίψεων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ αὐτὸς μαχαίρα τὴν κεφαλὴν ἀπετιμήθη. Τὸ γὰρ προκειμένον ἦν αὐτοῖς, τὸ μὲν εὐαγγελίζεσθαι καὶ διδάσκειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ διὰ πολλῶν θλίψεων εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα σωθῶσι.

(Πέτρος Ἀλεξανδρείας 300 μ.Χ.)

Τούτου τοῦ Ἀγίου Πνεύματος πεπληρωταὶ ὁ Παῦλος...

Ὅπερ εὐθὺς ἐνεργήσαν, τῶν μὲν ὀφθαλμῶν Παύλου τὴν τύφλωσιν μετέβαλεν εἰς ἀνάβλεψιν, τῇ δὲ ψυχῇ τὴν

σφραγίδα χαρισάμενος σκευὸς ἐκλογῆς ἐποίησε, καὶ τὸν ποτὲ διώκτην, κήρυκα καὶ δοῦλον ἀγαθὸν ἀπειργάσατο.

(Κύριλλος Ἱεροσολύμων)

«Τοὺς Μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ θεμελίους τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ἀληθεῖς στύλους καὶ βάσεις καὶ σάλπιγγας ἐνθέους, τῶν τοῦ Χριστοῦ δογμάτων καὶ παθημάτων, τοὺς κορυφαίους Πέτρον καὶ Παῦλον, ὅπως ὁ κόσμος ὡς προστάτας εὐφημήσωμεν. Οὗτοι γὰρ διαδραμόντες τὸ κλίτος ὄλον τῆς γῆς, ὡς περ ἀρότρω ἐσπειραν τὴν πίστιν καὶ πᾶσι τὴν θεογονωσίαν ἀνέβλυσαν τῆς Τριάδος δεικνύντες λόγον. Ὡς Πέτρε, πέτρα καὶ κρηπίς καὶ Παῦλε σκευὸς ἐκλογῆς οἱ καὶ ζευκτοὶ βόες τοῦ Χριστοῦ πάντας εἴλκυσαν πρὸς τὴν Θεογονωσίαν, ἔθνη πόλεις τε καὶ νήσους. Ἑβραίους δὲ πάλιν πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπανήγαγον, καὶ πρὸς τοὺς τοῦ Θεοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Κάθε φορὰ πού ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία γιορτάζει τὴ μνήμη τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ὅλος ὁ πιστὸς κόσμος ὡς τιμῆσι καὶ ἀναφημίῃ σὺν Προστάτας του τοὺς δύο αὐτοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ πού στάθηκαν ἀληθινοὶ στῦλοι καὶ θεμέλια γερὰ καὶ σάλπιγγες πλημμυρισμένες ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ ὡστε μὲ τὸ σῶμα

τοὺς νὰ κηρύττουν τὰ ἀληθινὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ ἐνῶ μὲ τὸ σῶμα τοὺς νὰ πάσχουν τὰ ἴδια παθήματα πού ἔπαθε ὁ Χριστὸς μας.

Γιατὶ αὐτοὶ πού γιορτάζουμε περπάτησαν ὅλη τὴν οἰκουμένη καὶ ὅπως ὁ γεωργὸς ὀργώνει τὴ γῆ μὲ τὸ ἀλέτρι του ἔτσι αὐτοὶ ἐσπειραν τὴ Χριστιανικὴ πίστι σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ νὰ τοὺς διδάξουν καὶ νὰ τοὺς ὑποδείξουν τὸ ὀρθὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡστε νὰ ἀναβλύσῃ σὲ αὐτοὺς ἡ γνώσι τοῦ Θεοῦ.

Ὡς, εὐλογημένε Πέτρε, πού εἶσαι πραγματικὰ γερὸς βράχος καὶ ἀμετακίνητο θεμέλιο τῆς πίστεως. Ὡς, τρισμάκαριστε Παῦλε, πού ἐγενεὶς τὸ σκευὸς τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀλήθεια σεῖς οἱ δύο γίνετε τὰ βόδια τὰ καματερά τοῦ Ἰησοῦ τῆς κατὰ τὸ ζυγὸ μὲ τὸν ὁποῖο τραβήξατε ὅλους στὴν ἀληθινὴ θεογονωσίαν, τὰ ἔθνη, τίς πόλεις, τὰ νησιά. Καὶ κοντὰ σὲ αὐτοὺς πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ τοὺς Ἑβραίους, πού ἂν καὶ σταύρωσαν τὸ Χριστὸ ἐν τούτοις μὲ τὸ θερμοῦργό σας κήρυγμα τοὺς ἐκάματε νὰ μεταστραφοῦν πρὸς Αὐτὸν καὶ νὰ Τὸν πιστέψουν.

Σὰς τιμοῦμε λοιπὸν πάντοτε γιατί δὲν σταματᾶτε ἀδιάκοπα νὰ πρὸςβῆτε γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

(Τὸ τροπάριο αὐτὸ πού ψάλλεται στὴν ἀκολουθία τῆς Λιτῆς στὴν μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τὸ ἔγραψε καὶ τὸ μελοποίησε ὁ Ἀρσένιος ὁ ὕμνωδὸς πού ἐζήσε τὸν 9ον μ.Χ. αἰῶνα στὸ Βυζάντιο).

Οἰκονόμος Φίλ. Γουργουλιᾶτος

Ο αποπροσανατολισμός του Αφρικανικού έγώ και η Ορθόδοξος Ίεραποστολή

«Ελεύθερος γάρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἑμαυτὸν ἐδούλωσα ἵνα τοὺς πλείονας κερδίσω»

(Α. Κορ. 9-10)

Ο Αποπροσανατολισμός

Ἡ Ἀφρική σήμερα είναι ὁ χώρος ὅπου γίνονται οἱ πιὸ δρα- στικὲς ζυμώσεις καὶ ἀλλαγές τοῦ πλανήτη μας. Οἱ ἀλλαγές αὐτές ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ πολιτικὸ πεδίο καὶ καλύπτουν ὅλο τὸ φάσμα τῆς ζωῆς τῆς Ἀφρικής. Μποροῦμε χωρὶς ἐνδοιασμούς νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι θεσμικὲς ἀλλαγές πού βάζουν σάν στόχο τους νὰ μεταβάλλουν τὶς ρίζες. Νὰ μεταβάλλουν τὶς δομές. Ὁ κάτοικος τῆς Ἀφρικής πού πρὶν 50 ἢ καὶ 40 ἀκόμη χρόνια ζοῦσε μέσα στὴν ἀδιάκοπη συνέχεια τῆς καθιερωμένης παρα- δοσιακῆς ζωῆς, βρῖσκει τὸν ἑαυτό του νὰ κινεῖται σὲ χώρους ἀντιφατικούς. Οἱ μεταβολές ἔχουν χαρακτῆρα σαρωτικῆς καταϊγίδας. Τὸ άτομο δὲν γνωρίζει πού ἀνήκει, σὲ παλιές του ρίζες ἢ στὰ καινούργια συστήματα. Δὲν γνωρίζει ἀν πρέπει ν' ἀνήκει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δύο. Δὲν γνωρίζει ἀν πρέπει ν' ἀνήκει κάπου.

Γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ συγκεκριμένοι μποροῦμε ν' ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ πεδία τῆς ἀβεβαιότητας :

α. Ἡ ὀργάνωση τῶν τρόπων ζωῆς.

Ἡ παραδοσιακὴ ἀφρικανικὴ ζωὴ εἶναι ὀργανωμένη πάνω στὸ σύστημα τῆς φυλῆς καὶ τῆς ἐκτεταμένης οἰκογενειακῆς μονάδας, ὅπου πολλὰ ἄτομα συνδέονται μεταξύ τους μὲ κά- ποιους ἄμεσους ἢ ἔμμεσους συγγενικούς δεσμούς. Ἡ ζωὴ τοῦ ἐνός ἔχει ἀπόλυτη σύνδεση μὲ τὴ ζωὴ ὄλων τῶν ἄλλων. Κανεὶς δὲν εὐημερεῖ καὶ δὲν πάσχει μόνος του. Εὐημερεῖ καὶ πάσχει μὲ ὅλη τὴ κοινωνικὴ ομάδα. Ἄν σ' αὐτὸ τὸ σύστημα προσθέσουμε καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς σχετικῆς κοινοκτημοσύνης πού ὑπάρχουν στὴν κοινωνικὴ αὐτὴ ὀργάνωση εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβουμε τὴν τεράστια διαφορὰ πού ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ σύστημα καὶ στὸ γνωστὸ σύστημα τῆς ὀργανώσεως τῆς ζωῆς τῶν κοινωνιῶν τῆς Δύσης. Τὸ χάσιμο τῆς κοινωνικό- τητος, ἢ προβολὴ τοῦ ἀτομικοῦ ἐγώ, ἢ ἀνυπαρξία ἰσχυρῶν δεσμῶν κοινῆς πορείας, πού ἐπικρατοῦν στὸ σύστημα τοῦ δυτικοῦ τύπου, εἶναι ἡ διαζευκτικὴ λύση. Ὁ ἀφρικανὸς δὲν γνωρίζει ἀν εἶναι καλύτερα νὰ ἐνταχθεῖ στὸ σύστημα πού τοῦ ἐξασφαλίζει «κατανάλωση» ἢ νὰ παραμείνει στὸ σύστημα πού τοῦ ἐξασφαλίζει «κοινωνία».

β. Παράδοση καὶ πολιτισμός.

Ἡ ἐνταξὴ τῆς ἀφρικανικῆς κοινωνίας σὲ κάποιο «πολιτι- σμένο» σύστημα φέρει μαζί της καὶ τὴ σύγκρουση μὲ τὰ παρα- δοσιακὰ συστήματα πολιτισμοῦ. Ἡ τάση πού ἐπικρατεῖ στοὺς «πολιτισμένους σωτήρες» τῆς Ἀφρικής εἶναι τάση ἐπιβολῆς πολιτισμοῦ καὶ παραδόσεως σ' ἓνα χώρο πού κατὰ τὴ γνώμη τους δὲν ὑπάρχουν παρόμοια στοιχεῖα. Εἶναι τάση μεταδόσεως κάτι νέου. Ἄγνοεῖται ὅλη ἡ πλούσια παράδοση καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς Ἀφρικής. Ἡ Ἀφρική δὲν εἶναι πρωτόγονη σὲ παράδοση, σὲ πολιτισμὸ ἀκόμη καὶ σὲ φιλοσοφία. Εἶναι πρωτόγονη στὰ μάτια τοῦ ξένου, γιὰ τὰ στοιχεῖα πού δὲν συμπίπτουν μὲ τὸ δικό του τρόπο ζωῆς. Εἶναι τόσο «πρωτόγονη» στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώ- που τῆς Δύσης ὅσο «πρωτόγονος» μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ Ἕλληνας στὰ μάτια ἐνός Ἀμερικανοῦ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει νὰ χρησιμο- ποιεῖ τὸ ἀναψυκτικὸ «7 up».

Κι' ὁμως ὁ κάτοικος τῆς Ἀφρικής μπροστὰ στὴν καταϊγίδα τῶν ἀλλαγῶν στέκεται ἀβέβαιος μὴ γνωρίζοντας σὲ ποῖον πολιτισμὸν ἀνήκει.

γ. Πολιτικὸ σύστημα.

Σ' αὐτὸν τὸν τομέα ἡ ἀβεβαιότητα εἶναι ἀκόμη πιὸ ρευστὴ. Ὁ προβληματισμὸς κυριαρχεῖ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἀφρική. Ποιὸς εἶναι περισσότερον Ἀφρικανικός; ὁ δυτι- κὸς καπιταλισμὸς; ὁ ἀνατολικὸς κομμουνισμὸς; ὁ κινέζικος μαρξισμὸς; ὁ εὐρωπαϊκὸς σοσιαλισμὸς; ἢ ἡ δικτατορία τοῦ νοτιοαμερικανικοῦ τύπου;

Ἡ Ἀφρική ψάχνει γιὰ τὴν ταυτότητά της ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ συστήματα. Χύνει τὸ αἷμα της. Δίνει πολέμους. Εἶναι ὁμως βέβαιο ὅτι τίποτε δὲν εἶναι δικό της. Ἡ Ἀφρική δὲν γνωρίζει καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα πού ἀνήκει.

δ. Θρησκεία.

Ἡ πολυμορφία καὶ ἡ ἀβεβαιότητα πού ἐπικρατοῦν στὰ ἄλλα πεδία ἐμφανίζονται μὲ ἰσχυρότερη ἐνταση στὸ πεδίο τῆς Θρη- σκευτικῆς ζωῆς. Ἡ Ἀφρική δὲν ἔχει, βέβαια, ξεχάσει τὶς παραδοσιακὲς τῆς θρησκείες. Ἡ ἀλλαγὴ ὁμως εἶναι μιά πραγ- ματικότητα. Μιὰ ἀλλαγὴ πολυμορφῆ. Ἡ Ἀφρική εἶναι μὲ τὸς Ρωμαιοκαθολικοὺς τῆς Ρώμης, τοὺς Ἀγγλικανοὺς τοῦ Λονδί- νου, τοὺς Λουθηρανούς τῆς Γερμανίας, τοὺς Μεθοδιστὲς τῆς Ἀμερικής. Εἶναι ἀκόμη καὶ μὲ τὸ Ἰσλάμ (πού προχωρεῖ μὲ ρυθμὸ πού θὰ πρέπει νὰ προβληματίζῃ κάθε χριστιανικὴ συνεί- δηση). Πολλές φορές ἡ Ἀφρική εἶναι μ' ὄλους καὶ μὲ κανένα. Ἡ μετάβαση ἀπὸ μιά πίστη στὴν ἄλλη γίνεται εὐκόλο καὶ τὰ κριτήρια εἶναι διάφορα. Ἡ Ἀφρική οὔτε καὶ σ' αὐτὸ τὸ πεδίο γνωρίζει πού ἀνήκει.

Ὅπως γίνεται κατανοητό, ὅλοι οἱ παράγοντες τοὺς ὁποίους ἀναφέραμε δημιουργοῦν ἓνα ἀποπροσανατολισμὸ τοῦ Ἀφρι- κανικοῦ «ἐγώ». Ἐναν ἀποπροσανατολισμὸ πού τείνει νὰ κατευθύνει αὐτὸ τὸ «ἐγώ» σὲ ξαφνικὲς ἀλλαγὲς τρόπων ζωῆς πού δὲν εἶναι δικοὶ του. Ὁ ἀφρικανὸς κινδυνεύει νὰ γίνῃ εὐρωπαϊκός, ἀμερικανός, κινέζος, ρώσος.

Ἡ Ἀφρική καὶ ἀποδέχεται καὶ ἀντηδρᾷ. Καὶ ἐπωφελεῖται καὶ διαφωνεῖ. Δὲν εἶναι βέβαιο πού κατευθύνεται. Ἐνα εἶναι βέβαιο : ὅτι ὁ ἀποπροσανατολισμὸς πού δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἀκαιρῆ καὶ λαθασμένη ἐφαρμογὴ ξένων «πολιτισμῶν» τὴν ἔφερε στὸ κρίσιμο σημεῖο. Στὸ σημεῖο πού πολλὰ μποροῦν νὰ χαθοῦν ἄλλα καὶ πολλὰ μποροῦν νὰ κερδηθοῦν.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ

Μεσα στὴν ἀλληλεπίδραση αὐτῶν τῶν δυνάμεων βρέθηκε καὶ ἡ Ὀρθοδοξία ἀπὸ τότε πού ἀνέλαβε, ἔστω καὶ σὲ μικρὴ κλίμακα, ἱεραποστολικὴ προσπάθεια στὴν Ἀφρική. Δὲν εἴμαστε τόσο οὐτοπιστές γιὰ νὰ πιστεύουμε ὅτι ἡ Ἀφρική περιμένε τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὴ δέχεται θριαμβευτικά. Ἡ Ἀφρική ἔχει ἀκούσει τόσα πολλὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Δὲν ἔχει κἀν προ- φθάσει νὰ συνειδητοποιήσει τὸ τί ἔχει ἀκούσει. Μιὰ ἀκόμη πίστη δὲν θὰ ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ «μιά πίστη» μέσα σὲς ἄλλες. Κι' ὁμως ἡ Ὀρθοδοξία, ἀν προσέξει, μπορεῖ νὰ μὴ μείνει, στὸ ἐπαρχιακὸ θὰ ἔλεγα, ἐπίπεδο τοῦ νὰ εἶναι «μιά πίστη» ἀλλὰ νὰ γίνῃ τὸ στοιχεῖο πού θὰ ζυμώσει βαθιὰ τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴν μεταμορφώνει χωρὶς νὰ τὴν ἀποπροσανα- τολίζει. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ κρίσιμο σημεῖο. Ἐκεῖνο πού θ' ἀντέ- χει μέσα στὴ λαίλαπα τῆς Ἀφρικανικῆς ἀλλαγῆς θὰ εἶναι τὸ στοιχεῖο τοῦ «μὴ ἀποπροσανατολισμοῦ». Θὰ μείνει, ὅτι ἀφήνει τὴν Ἀφρική νὰ μείνῃ Ἀφρική. Ὅτι δὲν ἀλλάζει τὴ μορφή τῆς ζωῆς της ἀλλὰ τὴν μεταμορφώνει βαθιὰ καὶ βαθματῶτα χωρὶς πῆρεσι καὶ ἐπιβολές. Θὰ μείνει, ὅτι μπορεῖ νὰ «σαρκωθεί» μέσα στὴν Ἀφρική καὶ νὰ τὴν κάνει «καὶνή». Ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει

Ἐπαινετὴ δραστηριότητα Φιλλανδῶν Ἱεραποστόλων στὴν Κένυα

Στὴν μικρὴ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Φιλλανδίας (ἀριθμῆι 60.000 πιστοῦς) παρουσιάζεται ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή. Ἡ ἀρχὴ ἐγένετο τὸ 1970, ὅταν ὁ μαῦρος ἱερεὺς π. Ἡλίας ἀπὸ τὴν Οὐγ-

Ἁ ἱερεὺς π. Ἐλευθέριος βαπτίζει.

τὰ ἐχέγγυα γιὰ ν' ἀντέξει στὴ δοκιμασία. Γνωρίζει νὰ παίρνει «σάρκα» ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς καὶ νὰ δίνει τὴ δική τῆς «ψυχὴ» τὴν παράδοσή τῆς, ποὺ μέσα στὴν ἀφρικανικὴ «σάρκα» μπορεῖ νὰ συνεχίσει τὴν πορεία τῆς. Κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ δοθεῖ ξένη «σάρκα», ξένο περιβλεπόμενον στὸ Χριστιανισμὸ τῆς Ἀφρικῆς εἶναι καταδικασμένη ν' ἀποπροσανατολίσει καὶ νὰ δημιουργήσει καινούργιες ἀντιφάσεις. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ μυστικὸ ἢ ὀρθότερα τὸ «μυστήριον» τῆς πραγματικῆς ἀλλαγῆς : ἡ δυνατότητα τῆς περιχωρήσεως μέσα στὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου καὶ ὄχι ἡ ἐπιβολὴ πάνω στὴ ζωὴ του. Κι' αὐτὸ ἐπειδὴ «ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλους κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι». (Α' Κορ. 9.27).

Κων. Στρατηγόπουλος

Βάπτισις στὴν Κένυα ἀπὸ τὸν ἰθαγενῆ Ἐπίσκοπο Νιτρίας κ. Γεώργιο.

κάντα ἐπισκέφθηκε τὴν Φιλλανδία. Ἀπὸ τότε οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Φιλλανδίας ἔχουν στείλει οἰκονομικὴ βοήθεια στὴν Ἐκκλησία τῆς Οὐγκάντας. Πραγματοποιήθηκαν καὶ ἐπισκέψεις τῶν Φιλλανδῶν στὴν Ἀφρικὴ. Τὸν περασμένο Νοέμβριο ξεκίνησαν οἱ πρῶτοι Ἱεραποστολοὶ γιὰ τὴν μαύρη Ἠπειρο. Ἐγκαταστάθηκαν στὴν Κένυα, ἐφ' ὅσον ἡ παραμονὴ τους στὴν Οὐγκάντα, λόγω τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας, στάθηκε ἀδύνατη. Οἱ πρῶτες ἐργάτριες στὴ μεγάλη ἰδέα εἶναι οἱ δύο δασκάλες Μαρία Jitola καὶ Suna (Ζηναῖδα) Taulamo. Ἡ ἀδελφὴ Ζηναῖδα παρ' ὅλα τὰ 70 τῆς χρόνια εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ πνοὴ τῆς Φιλλανδικῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς. Βαρειὰ καρδιοπαθῆς, ἐργαζόταν ἀκούραστα στὴν Φιλλανδία ἐπισκέπτοντας ἐνορίες, γράφοντας, μαζεύοντας ὑλικὴ βοήθεια γιὰ τοὺς μαύρους ἀδελφούς. «Ὁ Θεὸς μὲ κρατᾷ στὴν ζωὴ γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν ἱεραποστολικὴ ἐργασία», λέει ἡ ἴδια. Τώρα ἡ ἀδελφὴ Ζηναῖδα ὠλοκλήρωσε τὴν προσφορά τῆς φεύγοντας ἡ ἴδια, μαζὺ μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς Μαρία, γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὸ ἔργον στὴν Ἀφρικὴ. Οἱ δύο ἡρώϊκες γυναῖκες μένουσιν στὸ χωριὸ Muguga ἔξω ἀπὸ τὸ Nairobi. Τὸ μικρὸ σπιτάκι τους τὸ ὀνομάζουν «Βηθανία». Λαμβάνουν μέρος σὲ συγκεντρώσεις ὀρθόδοξων μητέρων, ὀργανώνουν ἐορτές, ἐκπαίδευση γιὰ τοὺς μαύρους Ἱερεῖς καὶ γενικὰ συμμετέχουν σὲ ὅλες τῆς ἐκδηλώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς περιοχῆς. Μοιράζουσι ὑλικὴ βοήθεια, ποὺ οἱ ἱεραποστολικοὶ σύλλογοι στέλνουσι ἀπὸ τὴν Φιλλανδία. Πολλές εἶναι οἱ πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἀνάγκες τῶν μαύρων ἀδελφῶν καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Φιλλανδίας αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωση νὰ δύνουν χεῖρα βοήθειαι, ἂν καὶ οἱ ἴδιοι εἶναι μίαν μικρὴν μειονότητα στὴν χώρα τους καὶ πολλὰς φορὰς χρειάζονται οἱ ἴδιοι ἐξωτερικὴ βοήθεια γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν οἰκοδομικὰς ἐργασίας κ.λ.π.

Ἡ σύσταση τῶν Φιλλανδῶν Ἱεραποστόλων εἶναι :

MARIA JITOLA
P. O. BOX 56629
NAIROBI KENYA
EAST - AFRICA
(Κατέχουσι Ἀγγλικά & Γαλλικά)

Χ.Μοναχὴ

“ Όλοι μπορούμε

Δημ. Πουρνάρας

Λένε συχνά, λέμε έμεεις οί ίδιοι, όταν γίνεται λόγος για ένα φιλανθρωπικό έργο, για μιá πράξη που κάνει νόημα ούσιαστικό τήν έντολή του Χριστού.

‘Αγαπάτε άλλήλους :

Μακάρι νά είχα τήν εύχέρεια, μα δέ μπορώ. Δηλώνουμε άδυναμία συμμετοχής. Και όχι μόνο αυτό, μετατοπίζουμε αυτή τήν ύποχρέωση, τά βάρη, σέ άλλους. “Ας δώσουν εκείνοι που έχουν, ας δώσουν οί πλούσιοι . . . Λέμε. Και όσο άφορά αυτούς τούς δεύτερους, τούς πλούσιους έννοώ, ας κάνουν ότι θέλουν οί Χριστιανοί με τά λεφτά τους. “Ας δώσουν ή ας μη δώσουν. Έμας δέ μάς πέφτει λόγος. Έμεεις τόν έαυτόν μας ας κυττάξουμε. Νά δούμε δηλαδή αν είμαστε ειλικρινείς όταν λέμε, δέν έχουμε. Δέν έχουμε πραγματικά ή είναι αυτή μιá φτηνή και εύκολη δικαιολογία; Κι’ αν δέν έχουμε μήπως από αυτό τό ύστέρημά μας μπορούμε, βγαίνει κάτι, νά δώσουμε; Και στο έρώτημα αυτό όλοι, μα όλοι άνεξαίρετως πρέπει, νομίζω, νά άπαντήσουμε καταφατικά. Ναι, κάτι μπορούμε νά δώσουμε. ‘Αρκεί νά θέλουμε. Κι’ αν δέν διαθέτουμε μιá δραχμή έστω για τόν τυφλό που όλημερίς κάθεται στή γωνιά του δρόμου, έχουμε νά πούμε ένα καλό λόγο, νά δώσουμε ένα ρούχο, νά κάνουμε λίγη συντροφιά, νά προσφέρουμε λίγη βοήθεια σ’ ένα άνήμπορο νά άνασκή-θθ από τό κρεβάτι . . .

Οί σκέψεις αυτές, έπίκαιρα για άλλη μιá φορά, μου ήρθαν στο νού όταν στο Σύλλογο λάβαμε ένα γράμμα. “Ενα γράμμα” διαφορετικό από πολλά άλλα που λαβαίνουμε καθημερινά απ’ όλο τόν κόσμο. “Ενα γράμμα λιγόλογο που έκανε τά μάτια μας νά γεμίσουν δάκρυα. ‘Αποστολεύς

του οί άρρωστοί τών θαλάμων 39 & 41 του Τζαίλοφείου Παραρτήματος του ‘Ασύλου ‘Ανιάτων ‘Αθηνών. Βαρεία πονεμένοι άνθρωποι, άνήμποροι νά κινηθούν και ίσως νά σηκωθούν χρόνια από τό κρεβάτι, βρήκαν για άλλη μιá φορά τήν εύκαιρία νά έκδηλώσουν τά εύγενικά τους αισθήματα, ν’ άποδείξουν τό Χριστιανικό τους πιστεύω κατά τρόπο έντυπωσιακό. Έκαναν -γράφουν- έρανο μεταξύ τους και τά χρήματα που μάζεψαν δύο χιλιάδες τριακόσιες πενήντα δραχμές στέλνουν για τήν ‘Εξωτερική ‘Ιεραποστολή!

Τι μεγαλείο ψυχής !

Τι όμορφιά καρδιάς !

Τό διαβάσεις έσύ ό γερός, τό άκούς έσύ ό δυνατός, τό πληροφορείσαι έσύ ό οικονομικά εύκατάστατος και νοιώθεις μειονεκτικά στή σύγκρισή σου μ’ εκείνους. Έσύ που κιoteύεις στήν πρώτη άντιξοότητα παίρνεις θάρρος. Και πάνω απ’ όλους έμεεις οί παραλήπτες τής έπιστολής και τής προσφοράς τους. Δέν βρίσκουμε λόγια κατάλληλα νά τούς εύχαριστήσουμε, νά τούς πούμε πόσο είμαστε ύποχρεωμένοι. Πόσο μάς κάνανε καλό. Μάς έδειξαν τό δρόμο τής θυσίας. Γιατί ή προσφορά τους παίρνει τήν μορφή άνεκτιμήτου θησαυρού. Και ή δική μας «φτωχή» άνταπόδοση; Τι άλλο; Προσευχόμαστε ό Κύριος νά τούς δίνει κουράγιο στον καθημερινό Γολγοθά τους που οδηγεί στήν αιώνια σωτηρία, στήν άπολύτρωση . . .

Και για άλλη μιá φορά πολύ συγκινημένοι και από τη θέση αυτή μέσα από τήν καρδιά μας τούς λέμε : Αγαπημένοι μας άδελφοί, Σας εύχαριστούμε, σάς εύχαριστούμε θερμά.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κων. Τσάτσος σε μία όμιλία του κατά την διάρκεια γενύματος, που παρέθεσε στα μέλη της διαρκούς Ίερας Συνόδου, την Κυριακή της Ορθοδοξίας, αναφερθείς στην Ίεραποστολή μεταξύ άλλων είπε και τα εξής :

«... Θα έπρεπε επίσης να σημειώσω ότι αι Ίορθόδοξοι Έκκλησίαι, χωρίς ποτέ να άσκήσουν οιασδήποτε μορφής προσηλυτισμόν, άκόμη εις χώρας μακρυνάς, βλέπουν άνθρωπος, άλλους άπλους και άλλους σοφούς να προσέρχωνται προς αυτάς και να ένστερνίζωνται τὸ Ίορθόδοξον δόγμα. Τοῦτο όφείλεται κυρίως εις τὸ μεταφυσικόν βάθος τοῦ λειτουργικοῦ και εις τὸ κάλλος τοῦ λόγου τῆς Έκκλησίας μας».

Παρόμοιες σκέψεις περιήχοντο στὸν άπολογισμό τοῦ Ίεραποστολικῦ κλιμακίου τῆς Κανάνγκα ποῦ εἶχαμε δημοσιεύσει στὸ προηγούμενο τεῦχος μας. Αναμφίβολα αυτές είναι οι άρχές όλων όσων εργάζονται για τὴν Ίορθόδοξη Ίεραποστολή, όπως πολὺ εὔστοχα έτόνισε ὁ εὔσεβης και φιλόσοφος κ. Πρόεδρος.

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ «ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ» ΤΟΥ Π.Σ.Ε. ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ.

Τὸν Μάρτιο έπεσκέφθηκε τὸ Οικουμενικό Πατριαρχείο, έκτελώντας άποστολή ποῦ τοῦ εἶχε αναθέσει ἡ έπιτροπή «Ίεραποστολή και Ευαγγελισμός» τοῦ Π.Σ.Ε., ὁ Ρουμάνος Θεολόγος καθηγητῆς π. Ίωάν. Μπρία με σκοπὸ όπως παρουσιάσει στὴν Α.Θ.Π. τὸν Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Δημήτριον τὰ ὑπὸ προετοιμασία προγράμματα τῆς παραπάνω έπιτροπῆς.

Αὐτά είναι : Ἡ Παγκόσμια Διάσκεψη για τὴν Ίεραποστολή ποῦ πρόκειται να συνέλθῃ τὸ 1980 με τὸ γενικό τίτλο «Ήλθέτω ἡ Βασιλεία Σου» και τὰ δύο Ίορθόδοξα Ίεραποστολικά Σεμινάρια τοῦ 1979, τὰ όποια θα περιστραφοῦν γύρω άπό τὸ θέμα : «Ἡ εὐθύνη τοῦ ιερέως για τὴν Ίεραποστολική έκπαίδευσι τῆς ένορίας και ἡ θέση τοῦ μοναστικοῦ βίου στα πλαίσια τῆς Ίεραποστολῆς τῆς Έκκλησίας».

Ο π. Μπρία έγινε δεκτὸς άπό τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οικουμενικό Πατριάρχη. Εἶχε συνομιλίες και με τὰ μέλη τῆς ὑπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μύρων κ. Χρυσόστομον άρμοδίας έπί τὸν Διαχριστιανικὸν ζητημάτων Έπιτροπῆς τοῦ Πατριαρχείου.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΧΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα ἡ άδελφή Γαβριηλία, μοναχή Ίεραπόστολος ποῦ χρόνια τώρα εργάζεται ικανοποιητικά στις Ίνδιες.

Ἡ άδελφή Γαβριηλία είναι σήμερα περίπου 70 ετών. Κατάγεται άπό τὴν

Ιεραποστολικά

Ο π. Ήλευθέριος Σγολόμβης με τὸς τροφίμους τοῦ Γηροκομείου.

Κωνσταντινούπολη και έσπούδασε Ίορθοπεδική στὴν Ἄγγλια.

Εργάστηκε για λίγα χρόνια στὴν Ἄθῆνα και μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας της πήρε τὴν άπόφασι να άφιερώσει τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς της κοντὰ στοῦς πονεμένους συνανθρώπους της.

Σὲ ἡλικία περίπου 50 ετών έγινε μοναχή. Για έπτὰ (7) ὀλόκληρα χρόνια έμεινε στις Ίνδιες προσφέροντας τις ὑπηρεσίες της στοῦς άσθενεῖς πρὸ καταφεύγουν στα Βουδιστικά Μοναστήρια ἡ ναοὺς για να θεραπευθοῦν ἡ για να πεθάνουν.

Εκατοντάδες είναι οι ψυχές ποῦ βοήθηκαν λίγη άνακούφισι άπό τὸν πόνο, χάρις στις συνεχείς φροντίδες τῆς άδελφῆς.

Εμεινε κατὰ διαστήματα στα Ίεροσόλυμα, εργάστηκε Ίεραποστολικά για ένα χρόνο στο Ναϊρόμπι τῆς ΚΕΝΥΑ. Περιοδεύει άκόμη πολλές πολιτείες ἡ χώρες τῆς Βορείου και Νοτίου Ἄμερικῆς.

Στὴ μέση ἡ άδελφή Γαβριηλία.

κῆς.

Εὐχόμαστε στο Κύριο να τὴν ένισχύῃ, τὸ δὲ παράδειγμά της να βρῆ μιμητῆς για τὴν σωτηρία πολλὸν άλλων ψυχών.

ΝΕΑ ΕΝΟΡΙΑ ΚΑΙ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ ΣΤΟ ΛΟΥΜΠΟΥΜΠΑΣΙ

Με σταθερό ζήλο συνεχίζει στο Λουμπουμπάσι τὴν ιεραποστολική προσφορά τοῦ ὁ π. Ήλευθέριος Σγολόμβης. Ἡ ὀμάδα τὸν πιστῶν ποῦ έχει συγκεντρώσει, αναπτύσσει έπαινετὴ δραστηριότητα. Πρόσφατα συστήθηκε ένα μικρὸ γηροκομείο στὴν περιοχή Καρτιέ τοῦ Λουμπουμπάσι και ιδρύθηκε Ίορθόδοξη ένορία τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, για τὴν έξυπνέρετῃ τὸν θρησκευτικὸν άναγκῶν τὸν Ἰθαγενῶν. Ἡ πρεσβυτέρα Κα Βικτωρία Σγολόμβη πρωτοστατεῖ σε έργα άγάπης και βοηθεῖ θετικά κάθε προσπάθεια ποῦ καταβάλλεται για τὴν διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου άποσπώντας τὴν έκτίμησι και τὴν άγάπη τὸν Ἰθαγενῶν.

ΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Στὴ σύγχρονη Κορεατικὴ γλώσσα έξεδόθησαν τελευταίως άπό τὴν Ίορθόδοξη Ίεραποστολική Έκκλησία τῆς Σεούλ τὰ εξῆς έντυπα :

- Έγκόλπιον Θείας Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου Ίωάννου Χρυσοστόμου.
- Προσευχητάριον.
- «Ἡμερολόγιον - Έορτολόγιον 1978» άφιερωμένο εις τὴν λατρεία τῆς Έκκλησίας μας.
- Τὰ πέντε εικονογραφημένα τεύχη τῆς σειρᾶς τῆς Ἁπ. Διακονίας «Ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΓΙΑ ΣΑΣ ΠΑΙΔΑΚΙΑ».

Τὰ έξοδα έκδόσεως τοῦ Έγκόλπιου

Ο ιερωμ. π. Σεραφεϊμ Παρχαρίδης με συνεργάτες του ιεραποστολικού έργου στο Κολβέζι.

Θείας Λειτουργίας έκάλυψε το Διορθόδοξον Κέντρον «ΠΟΡΕΥΘΕΝΤΕΣ».

Τό «ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ» έξεδόθη με προσφορά τής «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΣΤΕΓΗΣ» Καλαμάτας. Και τό «Ημερολόγιον Έορτολόγιον 1978» είναι προσφορά του Συλλόγου μας.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ.

Τόν Φεβρουάριο έγινε στην Καζαμπλάκα ή πρώτη συγκέντρωσι του Συμβουλίου τών Χριστιανικών Έκκλησιών του Μαρόκου, που συστάθηκε για να ασχοληθή με προβλήματα που ενδιαφέρουν την ζωή και την μαρτυρία τών Χριστιανικών κοινοτήτων και που ήταν τό αποτέλεσμα μιάς κοινής οίκουμηνικής πορείας.

Παρευρέθησαν άντιπρόσωποι από τέσσερες Έκκλησίες :

Τής Έορθόδοξου Έκκλησίας (Πατριαρχεία Έλεξανδρείας και Μόσχας).

Τής Καθολικής Έκκλησίας, τής Αγγλικανικής Έκκλησίας και τής Ευαγγελικής Έκκλησίας του Μαρόκου.

Η Έορθόδοξη κοινότητα του Rabat γόρτασε τά 50 χρόνια της. Στην γιορτή παρευρέθηκε ο Μητροπολίτης Νικόδημος του Λένινγκραντ, Έξαρχος του Πατρα,

μος του Λένινγκραντ, Έξαρχος του Πατριαρχείου Μόσχας στον οποίο ανήκει κανονικά αυτή ή κοινότητα που ιδρύθηκε τό 1927 από Ρώσους πρόσφυγες. Η θεία Λειτουργία έγινε στα Σλαβικά, στα

Έλληνικά και στα Γαλλικά.

Έκτός από την κοινότητα του Rabat, ή Έορθόδοξη Έκκλησία έχει επίσης μία κοινότητα στή Καζαμπλάγκα που ανήκει στον Έλληνα Μητροπολίτη τής Carthage του Πατριαρχείου Έλεξανδρείας.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΚΕΝΥΑ ;

Οί συνθήκες που επικρατούν στην Ανατολική Έαφρική δέν είναι εύχάριτες. Οί χιλιάδες Έορθόδοξοι έχουν εγκαταληφθει έδώ και άρκετά χρόνια. Ένα ώραιότατο κτιριακό συγκρότημα που κατασκευάστηκε από τόν άείμνηστον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Μακάριο Γ. για να καταστή πνευματικό κέντρο τής περιοχής, ως Έκκλησιαστικό Φροντιστήριο άν και καθ' όλα έτοιμο να λειτουργήσι παραμένει κλειστό.

Διερωτώμεθα τί συμβαίνει και δέν αναπτύσσεται ιεραποστολική δραστηριότητα από την Έ. Μητρόπολι Είρηνουπόλεως ; Γιατί δέν παρατρεΐται προσέλευσι Έιεραποστόλων που είναι τόσο αναγκαίοι για τούς Έθαγενείς ; Γιατί οί έλάχιστοι που υπήρχαν εγκατέλειψαν ένας ένας την Κένυα ; Μόνο μερικές γυναίκες άφοσιωμένες που δέν έχουν διοικητική έξάρτησι από την εκεί Μητρόπολι παραμένουν και άγωνίζονται για να κρατηθή ότι είναι δυνατόν.

Οί τρεις Έθαγενείς Έπίσκοποι και οί δεκάδες κληρικοί άπογοητευμένοι από τόν αύξανόμενο μαρασμό κινούνται για την δημιουργία αύτοκεφάλου Έθνικής Έκκλησίας. Ζωηρά έπιθυμία τών εύσεβών

πιστών είναι ή άναζωπύρωσις τής έκκλησιαστικής δραστηριότητας και τό Πατριαρχείο Έλεξανδρείας που έχει την εύθύνη καλείται ν' άνταποκριθή στις ιστορικές άνάγκες τής Έαφρικής και να δείξει ιδιαίτερη στοργή στους λαούς που ποθούν την Έορθοδοξία πριν είναι πολύ άργά.

Προσευχόμεθα ό Θεός να όδηγήσι τά πράγματα στην έπιθυμητή έξέλιξι που άπαιτεί ή σπουδαιότητα του Έιεραποστολικού έργου.

ΤΑΝΖΑΝΙΑ

Από γράμμα του καθηγητού Sosthene Kilonga που λάβαμε πρόσφατα από τό Bukoba τής Τανζανίας πληροφορούμεθα ότι σήμερα υπάρχουν στην Τανζανία άνω τών 10.000 Έορθόδοξοι. Έχουν ένα Έιερέα, τριάντα έπτά (37) κατηχητές και έπτά (7) Έκκλησίες. Ζητούν δε την βοήθειά μας σέ προσευχή και ό,τι δήποτε άλλο θα μπορούσε ν' αύξησει και να βοηθήσι την νεοσύστατη αυτή Έορθόδοξη κοινότητα.

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΚΟΛΒΕΖΙ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ

Αυτή τη στιγμή που τό περιοδικό μας είναι στο τυπογραφείο, μόλις μάς παρέχεται ή δυνατότης να γράψουμε λίγες γραμμές για την κατάσταση που δημιουργήθηκε στο Ζαΐρ μετά τά τελευταία πολεμικά γεγονότα στην Έπαρχία Σάμπα, που οί πολυπληθείς φίλοι τής Έιεραποστολής παρηκολούθησαν με ζωηρή συγκίνηση όπως διεπιστώσαμε από τά πολλά τηλεφωνήματα που δεχθήκαμε από όλα τά σημεία τής Έλλάδος.

Στό Κολβέζι που τά συμφέροντα τών μεγάλων συγκρούονται και τό όποιον ως γνωστόν υπήρξε έπίκεντρο τών επιχειρήσεων, τό Έιεραποστολικό κλιμάκιο του πατρός Έαμφιλοχίου Τσούκου, ύποχρεώθηκε από τά στρατεύματα που άνακατέλαβαν την πόλι, να εγκαταλείψη την περιοχή καθώς επίσης και όλοι οί λευκοί και οί ξένες Έιεραποστολές, για λόγους άσφαλείας.

Ο Έιερωμ. π. Σεραφεϊμ Παρχαρίδης είναι ό μόνος που τραυματίσθηκε ελαφρώς από έκρηξι όλμου, που έπληξε τό κτίριον τής Έιεραποστολής και ήδη επέστρεψε στην Έλλάδα μαζί με την άδελφή Έαναστασία Πέξου. Τό Έιεραποστολικό κλιμάκιο του πατρός Χαρίτωνος Πνευματικάκι που έδρευεί στην πόλι Κανάνγκα τής Έπαρχίας Κασάι του Ζαΐρ, συνεχίζει γόνιμα τό έργο του και ούδένα κίνδυνο διατρέχει, καθ' όσον άπέχει άρκετά μακριά από την περιοχή τών μαχών.

Ας έντείνωμε όλοι τις προσευχές μας να επικρατήσι ή ειρήνη που έχει διασφαλειθή σ' αυτήν την χώρα, όπου οί Έορθόδοξοι Έιεραπόστολοι έχουν θέσει τη θεία άποστολή πάνω από τη ζωή τους και έχουν άφοσιωθή για τη διάδοσι τής πίστεώς μας, στους μακράν του Χριστού άδελφούς, έκδηλώνοντας την άγάπη τους γι' αυτούς.

